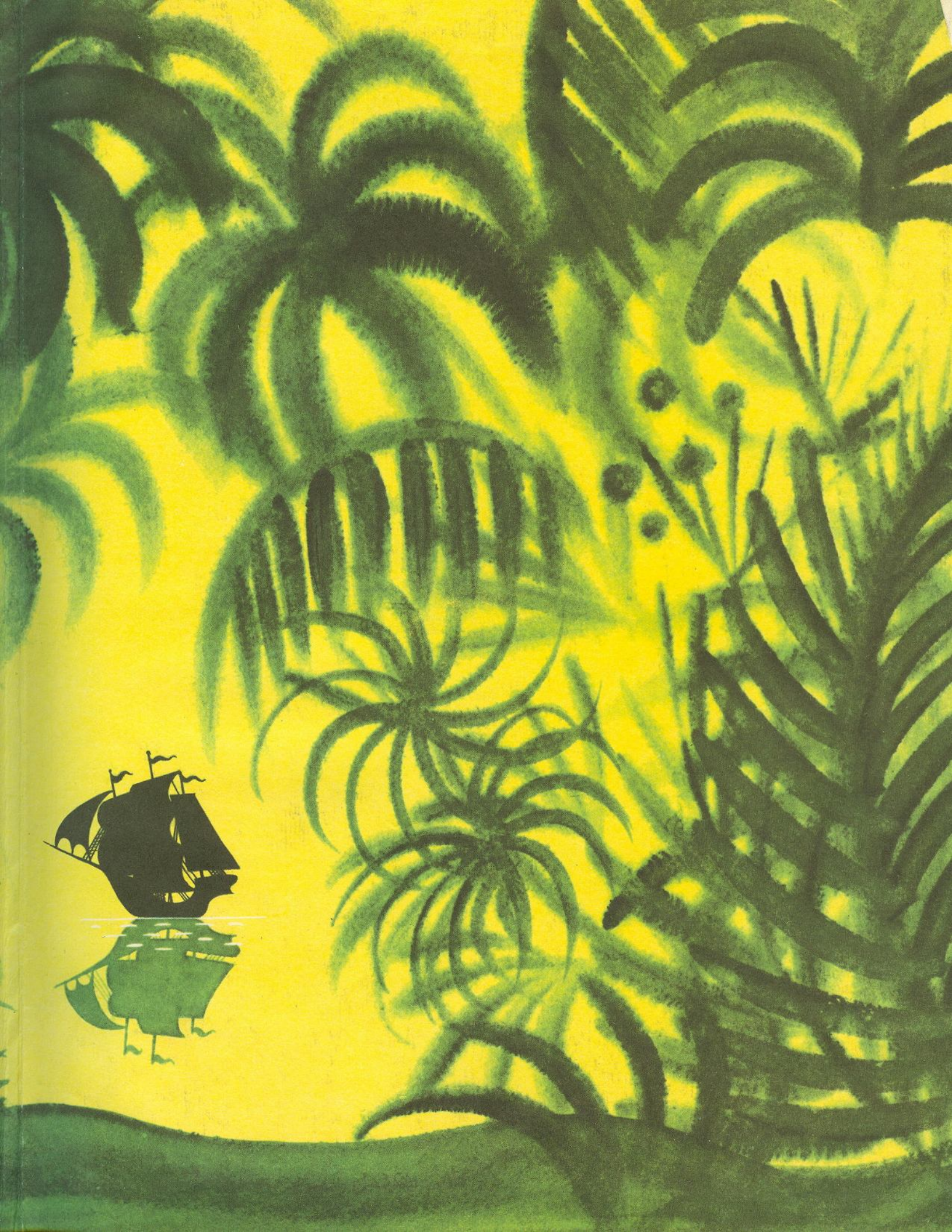

KORNEI CIUKOVSKI
DOCTORUL
АУМАДОАРЕ

KORNEI
CIUKOVSKI

DOCTORUL
AUMĂDARE

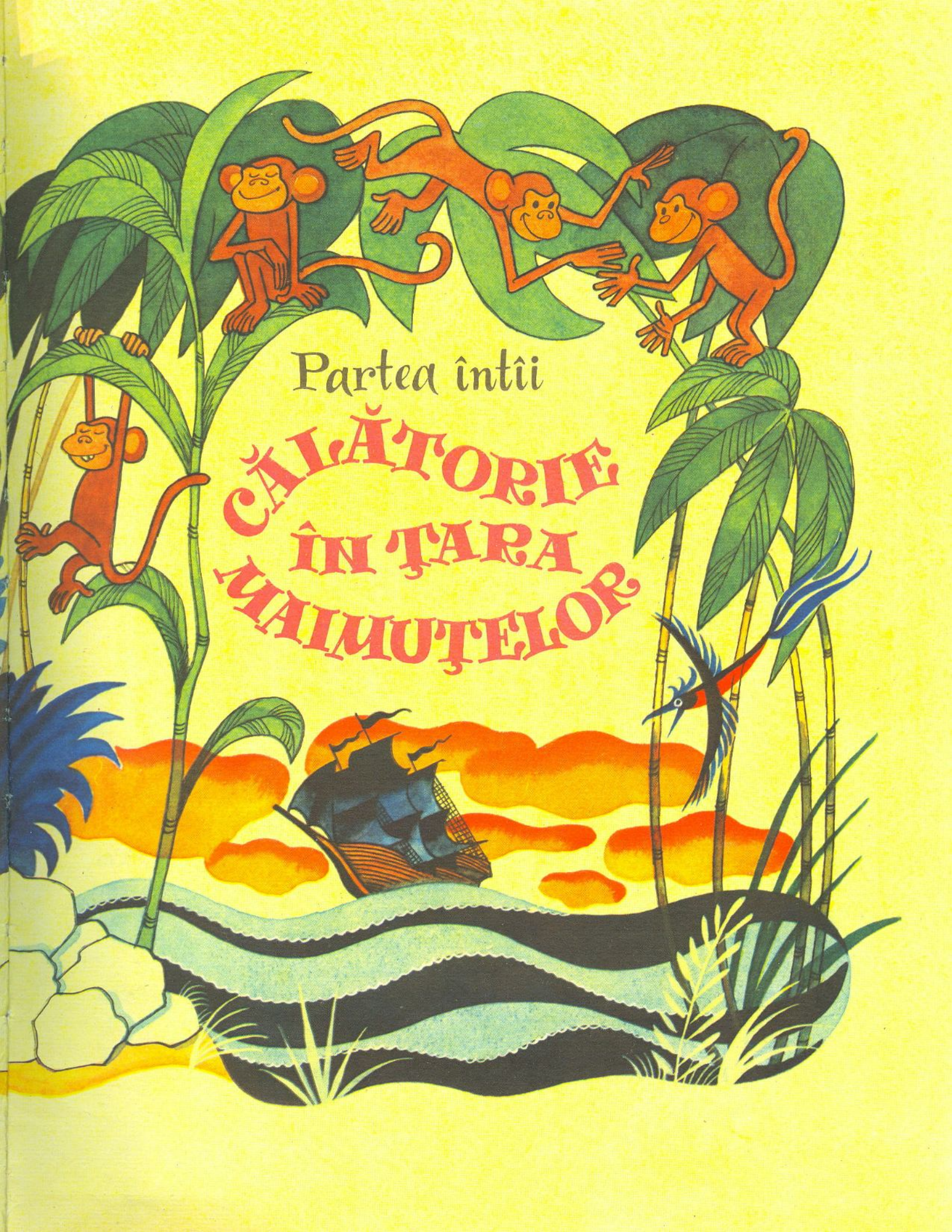
(DUPĂ HUGH LOFTING)

Ilustrații de V. Cijikov

În românește de Nic. Iliescu

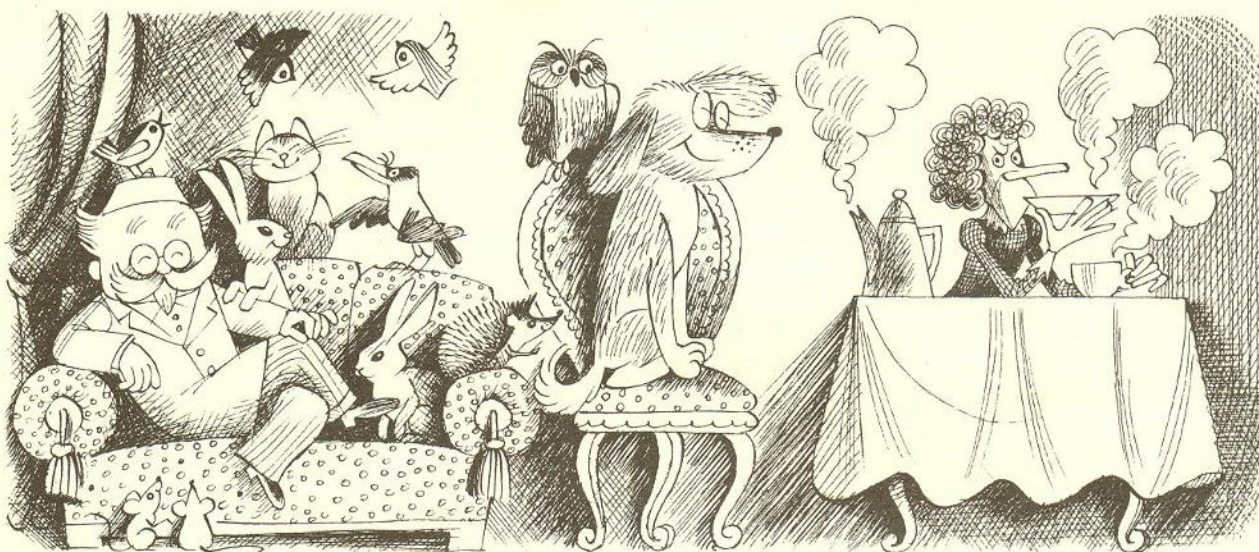
•
EDITURA ION CREANGĂ, București
EDITURA MALÎȘ, Moscova

Partea întâi

CĂLĂTORIE
ÎN ȚARA
MAIMUTELOR

DOCTORUL ȘI ANIMALELE SALE

A fost odată un doctor tare cumsecade, care se numea Aumădoare. El avea o soră rea, pe care o chema Varvara.

Cel mai mult pe lume doctorul iubea animalele.

În camera lui avea iepuri, în dulap o veveriță, în bufet o cioară, pe divan un arici țepos, iar în cufăr niște șoricei albi.

Dar, dintre toate animalele sale, doctorul Aumădoare îndrăgise cel mai mult rața Kika, câinele Avva, purcelușul Groh-Groh, papagalul Carudo și cucuveaua Bumba.

Varvara, sora cea rea, era supărată foc pe doctor, fiindcă ținea în cameră atâtea animale.

— Să le alungi numaidecât! striga ea. Nu sînt bune

decît să facă murdărie în casă. Eu nu vreau să trăiesc la un loc cu făpturile astea hidoase!

— Nu, Varvara, nu-s hidoase! zicea doctorul. Eu sînt foarte bucuros că le am pe lîngă mine.

De pretutindeni veneau la doctor să se lecuiască păstori, pescari, tăietori de lemne, țărani. El le dădea leacuri și toți se înzdrăveneau numaidecît.

Dacă vreun băiețel din sat se lovea la mîină sau se zgîria la nas, dădea fuga la Aumădoare și peste vreo zece minute îl vedeai, ca și cînd nimic nu se întîmplase, vesel și sănătos, jucîndu-se de-a prinselea cu papagalul Carudo, în vreme ce cucuveaua Bumba îl îmbia cu bomboane și mere.

Odată, la doctor veni un cal tare trist.

— Lama, vonoi, fifi, cucu! rosti calul încetișor.

Doctorul înțelese îndată că pe limba animalelor asta înseamnă: „Mă dor ochii. Dați-mi, vă rog, niște ochelari”.

Doctorul învățase de mult să vorbească pe limba animalelor.

— Capuchi, canuchi! îi spuse el calului.

Pe limba animalelor asta înseamnă: „Luați loc, vă rog”.

Calul se așază. Doctorul îi puse o pereche de ochelari și durerea dispăru ca prin farmec.

— Ceaca! spuse calul și, fluturîndu-și coada, o porni la trap pe uliță.

„Ceaca” pe limba animalelor înseamnă „mulțumesc”.

Curînd doctorul Aumădoare dădu ochelari tuturor animalelor cu vederea slabă. Acum purtau ochelari și caii, și vacile, și pisicile, și cîinii. Pînă și ciorile cele bătrîne nu mai zburau din cuib fără să-și pună ochelarii.

Pe zi ce trecea, la doctor veneau tot mai multe viețuitoare. Veneau broaște țestoase, vulpi și capre, cocori și vulturi.

Doctorul Aumădoare îi vindeca pe toți, dar nu lua bani de la nimeni. Ce bani puteau să aibă broaștele țestoase și vulturii!

Curînd, în pădure apărură asemenea anunțuri:

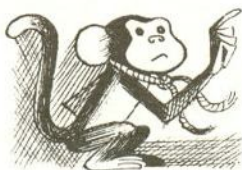
Pe zi ce trecea la doctor ven

n eau tot mai multe viețuitoare.

DOCTORU-AUMĂDOARE
A DESCHIS SPITAL.
VINDECĂ DE BOALĂ
ORICE ANIMAL!

Le atîrnaseră în copaci Vania și Tania, copiii vecinilor, pe care doctorul îi vindecase cîndva de scarlatină și pojar. Ei îl iubeau tare mult pe doctor și îl ajutau cu plăcere.

MAIMUȚA CICI

Într-o seară, cînd toate animalele se culcaseră, cineva bătu la ușă.

— Cine-i acolo? întrebă doctorul.

— Eu sînt, răspunse un glas firav.

Doctorul deschise ușa și în cameră intră o maimuță tare slabă și murdară. El o așeză pe divan și o întrebă:

— Ce te doare?

— Grumazul, răspunse ea și începu să plîngă.

Abia acum doctorul băgă de seamă că maimuța avea o funie legată de gît.

— Am fugit de la flașnetarul cel rău, spuse maimuța și se puse din nou pe plîns. Flașnetarul mă bătea, mă chinuia și mă tîra peste tot după el, legată de funie.

Doctorul luă foarfecele, tăie funia, apoi unse grumazul maimuței cu o pomadă miraculoasă și durerile dispărură ca prin minune. Pe urmă îmbăie maimuța într-o copaie și îi dădu să mănînce.

— Rămîi la mine, maimuțico, spuse el. Nu vreau să te mai chinuiască nimeni.

Maimuța era tare fericită. Dar, în vreme ce stătea la masă și ronțăia nucile pe care i le dăduse doctorul, în cameră

năvăli flașnetarul cel rău.

— Dă-mi maimuța înapoi! strigă el. E maimuța mea!

— Nu ți-o dau! spuse doctorul. Pentru nimic în lume nu ți-o dau! Nu vreau s-o mai chinuiești.

Furios, flașnetarul ridică mîna să-l lovească pe doctorul Aumădoare, dar doctorul îi spuse netulburat:

— Să pleci de-aici numaidecît! Iar dacă vrei bătaie, o să-l chem pe cîinele Avva și-o să te sfîrtece.

Avva intră degrabă în cameră și spuse amenințător:

— Hîrrr...

Pe limba animalelor asta înseamnă: „Șterge-o, că altfel te sfîșii!”

Speriat, flașnetarul o rupse la fugă mîncînd pămîntul. Maimuța rămase în casa doctorului. Animalele o îndrăgiră repede și o botezară Cici. În limba animalelor „cici” înseamnă „om de nădejde”.

Cum au dat cu ochii de ea, Tania și Vania au exclamat într-un glas:

— Vai ce drăgălașă și ce frumoasă e!

Numaidecît au început să se joace cu ea de parcă erau prieteni de cînd lumea. S-au jucat de-a prinselea, de-a v-ați ascunselea, apoi s-au luat toți trei de mîna și au dat fuga pe țarmul mării, unde maimuța i-a învățat dansul vesel al maimuțelor, care pe limba animalelor se cheamă „tkella”.

DOCTORUL AUMĂDOARE LA LUCRU

Zi de zi, la doctorul Aumădoare veneau fel de fel de animale bolnave: vulpi, iepuri de casă, foci, măgari, pui de cămilă. Pe unele le dorea burta, pe altele dinții.

Tuturor doctorul le dădea doctorii și toate se înzdrăveneau numaidecât.

Odată, la Aumădoare veni un ied fără coadă și doctorul îi cusu o coadă nouă.

Pe urmă, din adâncul pădurii, veni o ursoaică plângînd. Se tînguia jalnic, gemînd și scîncind, căci îi intrase în labă un ghimpe foarte mare. Doctorul scoase ghimpele, spălă rana și o unse cu pomada lui miraculoasă. Durerea trecu ca luată cu mîna.

— Ceaca! strigă ursoaica și porni voioasă spre bîrlog, la ursuleții ei.

Pe urmă la doctor veni, tîrîndu-se cu greu, un iepure bolnav, care abia scăpase din ghearele copoilor.

După el veni un berbec bolnav, care răcise rău și tușea. Apoi veniră doi pui de găină, care aduseră un curcan intoxicat cu ciuperci otrăvitoare.

Tuturor doctorul le dădu doctorii. Cu toții se înzdrăveniră pe loc și îi spuseră doctorului „ceaca”. Tîrziu, cînd bolnavii plecară, doctorul auzi un foșnet venind dinspre ușă.

— Intră! strigă doctorul.

În cameră intră un fluturaș trist:

— Aripioara mi-am ars la lumînare.

Ajută-mă, doctore Aumădoare,

Căci aripioara tare mă doare!

Doctorului i se făcu milă de fluturaș. Îl luă în palmă și-i cercetă îndelung aripioara arsă. Apoi zîmbi și zise vesel:

— Nu te-ntrista, fluturaș!

Șezi colea pe scăunaș:

Eu ți-oi coase din mătasă

O aripioară frumoasă,

Nou-nouță,

Tot micuță

Și pestriță!

Zicînd acestea, doctorul se duse în camera vecină și aduse

de acolo un maldăr întreg de petice de catifea, de atlas, de bumbac, de mătase în cele mai felurite culori: albastru, verde, negru. Doctorul scotoci îndelung printre ele și în sfârșit alege unul albastru-deschis, cu picățele purpurii. Și numaidecât croi din el cu foarfecele o aripioară de toată mîndrețea, pe care o cusu în locul celei arse.

Fluturașu-a mulțumit,
Luîndu-și zborul fericit
Spre poiana din pădure,
Cu fluturi și libelule.

Iar de la fereastra sa
Aumădoare-i spuse așa:
— Zburdă și te veselește,
Dar de flăcări te ferește!

Uite așa își petrecu doctorul toată ziua, îngrijindu-și bolnavii pînă seara tîrziu.

Sfîrșindu-și treburile, se culcă pe divan și adormi mulțumit. Și visă urși albi, cerbi și morse.

Deodată, cineva bătu iar la ușa lui.

CROCODILUL

În orașul în care locuia doctorul era un circ, iar la circ se afla un Crocodil mare. Acolo îl arătau oamenilor pentru bani.

Pe Crocodilul îl dureau dinții și veni la doctorul Aumădoare să-l vindece. Doctorul îi dădu un leac miraculos și durerea îi trecu ca luată cu mîna.

— Ce bine-i aici la dumneata! spuse Crocodilul privind de jur împrejur și lingîndu-se pe buze. Ai atîția iepurași, păsărele și șoriceii. Ce grăsuți sînt și ce îmbietori! Dă-mi voie să rămîn la dumneata pentru totdeauna, nu vreau să mă mai întorc la stăpînul circului. El îmi dă mîncare proastă, mă bate și mă chinuiește.

— Bine, rămîi! spuse doctorul. Dar bagă de seamă, dacă mănînci vreun iepuraș sau vreo vrăbiuță, o să te-alung de-aici.

— Bine, spuse Crocodilul oftînd. Făgăduiesc să nu mănînc nici iepuri, nici veverițe, nici păsări.

Și Crocodilul rămase în casa doctorului.

Era foarte liniștit. Nu stingherea pe nimeni, stătea lungit sub pat și se gîdea întruna la frații și surorile sale care trăiau departe-depart, în Africa cea caldă.

Doctorul îl îndrăgise pe Crocodil și deseori stătea de vorbă cu el. Dar Varvara cea hapsînă nu-l putea suferi și cerea doctorului, mînioasă, să-l alunge.

— Nu vreau să-l mai văd! striga ea. E-așa de urît, cu dinții ăia mari și ascuțiți. Numai stricăciuni face. Ieri mi-a înfulecat fusta verde de pe fereastră.

— Foarte bine a făcut, zicea doctorul. Hainele trebuie puse în dulap, nu lăsate pe fereastră.

— Din pricina nesuferitului de Crocodil, continua Varvara, oamenii se tem să-ți mai calce pragul. Vin numai sărăntocii, de la care nu ieși nici un ban. Nu vezi că am ajuns săraci și nu mai avem nici cu ce cumpăra pîine?

— Nu-mi trebuie bani, răspundea doctorul Aumădoare. Mă simt foarte bine și fără bani. Animalele o să ne hrănească pe amîndoi.

PRIETENII ÎL AJUTĂ PE DOCTOR

Varvara spusese adevărul: doctorul nu mai avea nimic de mâncare. Trei zile a răbdat de foame. Terminase toți banii.

Animalele care trăiau în casa doctorului băgară de seamă că nu mai are ce mânca și începură să se îngrijescă de hrana lui. Cucuveaua Bumba și purcelușul Groh-Groh încropiră o grădină de zarzavat: purcelușul săpă pământul cu rîtul, iar cucuveaua Bumba semănă cartofi. Vaca îi aducea zi de zi, dimineața și seara, lapte. Găina îi aducea ouă.

Și toți începură să-l ajute pe doctor. Cîinele Avva mătura dușumelele. Tania și Vania împreună cu maimuța Cici îi aduceau apă de la fîntînă.

Doctorul era tare mulțumit.

— Niciodată în căsuța mea n-a fost atîta curățenie. Vă mulțumesc la toți pentru grija ce-mi purtați!

Copiii zîmbiră bucuroși, iar animalele răspunseră într-un glas:

— Carabuchi, marabuchi, bu!

În limba animalelor asta înseamnă: „Cum să nu te ajutăm? Doar tu ești cel mai bun prieten al nostru”.

Iar cîinele Avva îl linse pe obraz, zicînd:

— Abuzo, mabuzo, bah!

În limba animalelor asta înseamnă: „N-o să te părăsim niciodată și-o să-ți fim tovarăși credincioși”.

RÎNDUNICA

Într-o seară, cucuveaua Bumba zise:

— Ssst! Faceți liniște! Cineva zgreaptă la ușă. Parc-ar fi un șoricel.

Cu toții ciuliră urechile, dar nu auziră nimic.

— Nu-i nimeni la ușă, zise doctorul. Ți s-a părut.

— Nu, nu mi s-a părut, răspunse cucuveaua. Aud cum zgreaptă cineva. E un șoarece sau o pasăre. Puteți să mă credeți. Noi, cucuvelele, auzim mai bine ca oamenii.

Bumba nu se înșelase.

Maimuța deschise ușa și în prag se arătă o rîndunică.

Rîndunică iarna! Ce minune! Căci rîndunelele sînt plătînde și, îndată ce se anunță toamna, ele zboară spre Africa cea caldă. Sărmana, ce frig îi e! Stă în zăpadă și tremură.

— Rîndunico! strigă doctorul. Intră-n casă și treci lîngă sobă să te încălzești.

La început rîndunica se temu să intre. Văzuse în cameră un Crocodil și credea că o s-o mănînce. Dar maimuța Cici îi spuse că Crocodilul este blînd și cumsecade. Atunci rîndunica intră și, privind în jur, întrebă:

— Ciruto, chisafa, mac?

În limba animalelor asta înseamnă: „Spuneți-mi, vă rog, aici locuiește vestitul doctor Aumădoare?”

— Eu sînt Aumădoare, spuse doctorul.

— Am o mare rugămintă la dumneata, zise rîndunica. Trebuie să mergi neîntîrziat în Africa. Am venit special de acolo ca să te chem. S-au îmbolnăvit maimuțele.

— Ce le doare? întrebă doctorul.

— Le doare burta, spuse rîndunica. Zac întinse pe pămînt și plîng. Un singur om le poate salva — dumneata. Ia-ți

medicamentele și să plecăm degrabă în Africa! Dacă nu vii în Africa, toate maimuțele o să moară.

— Vai, spuse doctorul, aș merge cu plăcere în Africa. Mi-s dragi maimuțele și-mi pare rău că s-au îmbolnăvit. Dar n-am corabie. Ca să ajungi în Africa îți trebuie o corabie.

— Sărmanele maimuțe! spuse Crocodilul. Dacă doctorul nu se duce în Africa, o să moară toate. Numai el poate să le tămăduiască.

Crocodilul începu să plîngă cu lacrimi așa de mari, că pe dușumea porniră să curgă două pîrîiașe.

Deodată doctorul strigă bucuros:

— Totuși am să mă duc în Africa și-am să lecuiesc maimuțele bolnave! Mi-am adus aminte că un cunoscut de-al meu, bătrînul marinar Robinson, pe care l-am vindecat cîndva de friguri, are o corabie grozavă.

Își luă pălăria și porni spre căpitanul Robinson.

— Bună ziua, căpitane Robinson! spuse el. Fii bun și împrumută-mi corabia ta. Vreau să mă duc în Africa. Acolo, nu departe de pustiul Sahara, se află minunata Țară a Maimuțelor.

— Bine, spuse căpitanul Robinson. Îți dau cu plăcere corabia. Mi-ai salvat viața și mă bucur că-ți pot fi de folos cu ceva. Dar ai grijă să mi-aduci corabia înapoi, alta nu mai am.

— Fii fără grijă, zise doctorul. Ți-o aduc negreșit. Numai să ajung în Africa.

— Ia-o, ia-o! repetă Robinson. Dar ai grijă să n-o sfărîmi de stîncile de sub apă!

— Nu te teme, n-o s-o sfărîm, zise doctorul și, mulțumind căpitanului Robinson, porni în fugă spre casă.

— Pregătiți-vă! strigă el. Mîine plecăm în Africa!

Animalele se bucurară mult, începură să sară și să bată din palme. Maimuța Cici se bucura cel mai mult:

EU MĂ DUC ÎN AFRICA,
UNDE M-AM NĂSCUT!
AFRICA, AFRICA,
DRAG ȘI SCUMP PĂMÎNT!

— N-o să vă iau pe toți în Africa, zise doctorul Aumădoare. Aricii, liliicii și iepurii trebuie să rămână aici, în casa mea. Cu ei o să rămână și calul. O să iau cu mine pe Crocodil, pe maimuța Cici și pe papagalul Carudo, fiindcă ei sînt de fel din Africa, acolo trăiesc părinții, frații și surorile lor. În afară de ei, o să-i mai iau pe Avva, Kika, Bumba și purcelușul Groh-Groh.

— Dar pe noi nu? strigară Tania și Vania. Noi rămînem aici fără tine?

— Da! răspunse doctorul, strîngîndu-le mîna cu putere. La revedere, prieteni dragi! Rămîneți aici și-aveți grijă de grădina și de livada mea. O să ne-ntoarcem curînd și-o să v-aduc din Africa un dar minunat.

Tania și Vania lăsară capul în jos. Dar, după ce se gîndiră puțin, rostiră:

— Ce să-i faci, sîntem încă mici. Drum bun! Cînd o să mai creștem, o să ne iei negreșit în călătoriile tale.

— Negreșit! spuse Aumădoare. Doar să mai creșteți puțin.

ÎN AFRICA

Animalele împachetară degrabă lucrurile și porniră la drum. Acasă rămaseră numai iepurii, aricii și liliicii.

Sosind pe țărmul mării, animalele zăriră o corabie grozavă.

Nu departe, pe o colină, aștepta căpitanul Robinson.

Rîndunica zbură înaintea corăbiei, ar

ătîndu-i doctorului Aumădoare drumul.

Vania și Tania, împreună cu purcelușul Groh-Groh și maimuța Cici, îl ajutară pe doctor să urce geamantanul cu medicamente.

Toate animalele urcaseră pe corabie și tocmai voiau să pornească la drum, când doctorul strigă:

— Stați puțin, vă rog!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Crocodilul.

— Așteptați! strigă doctorul. Vedeți, eu nu știu unde-i Africa! Trebuie să mă duc să întreb.

Crocodilul începu să rîdă:

— Nu e nevoie. Fii pe pace! Rîndunica o să-ți arate drumul. Ea a fost de multe ori în Africa. Rîndunelele zboară în Africa în fiecă toamnă.

— Bineînțeles! spuse rîndunica. O să-ți arăt bucuroasă drumul spre Africa.

Și zbură înaintea corăbiei, arătîndu-i doctorului Aumădoare drumul.

Rîndunica zbura spre Africa, iar doctorul Aumădoare cîrmea corabia pe urmele ei. Încotro zbura rîndunica, într-acolo se îndrepta și corabia.

Noaptea se făcea întuneric și rîndunica nu mai vedea.

Atunci aprindea un felinar mic, îl lua în cioc și zbura cu el; astfel doctorul vedea și noaptea și putea să-și conducă corabia.

Au mers ei ce-au mers, când într-o bună zi întîlniră în cale un cocor.

— Spuneți-mi, vă rog, pe corabia voastră se află vestitul doctor Aumădoare?

— Da, răspunse Crocodilul. Vestitul doctor Aumădoare se află pe corabia noastră.

— Rugați-l să se grăbească, spuse cocorul, că maimuțele se simt din ce în ce mai rău. Îl așteaptă cu mare nerăbdare.

— N-aveți grijă! spuse Crocodilul. Navigăm cu toate pînzele sus. Maimuțele nu mai au mult de așteptat.

Auzind acestea, cocorul zbură bucuros înapoi să spună maimuțelor că doctorul Aumădoare va sosi în curînd.

Corabia sălta iute pe valuri. Crocodilul stătea pe punte. Deodată zări niște delfini care veneau în întîmpinarea corăbiei.

— Spuneți-mi, vă rog, grăiră delfinii, nu cumva pe corabia asta se află vestitul doctor Aumădoare?

— Da, răspuse Crocodilul, vestitul doctor Aumădoare se află pe corabia asta.

— Fiți bun și rugați-l să se grăbească, fiindcă maimuțele se simt din ce în ce mai rău.

— N-aveți grijă! răspuse Crocodilul. Navigăm cu toate pînzele sus. Maimuțele nu mai au mult de așteptat.

A doua zi, de dimineață, doctorul zise către Crocodil:

— Oare ce se vede acolo, înainte? Parcă-i o fișie nesfîrșită de pămînt. Cred că-i Africa.

— Da, e Africa! strigă Crocodilul. Africa! Africa! Curînd o să ajungem în Africa! Uite struții! Uite rinocerii! Uite și cămilele! Uite elefanții!

AM AJUNS ÎN AFRICA,
UNDE M-AM NĂSCUT!
AFRICA, AFRICA,
DRAG ȘI SCUMP PĂMÎNT!

FURTUNA

Dar numaidecît se stîrni furtuna. Ploaie! Vînt! Fulgere! Tunete! Valurile erau atît de mari, că te apuca groaza cînd te uitai la ele.

Deodată se auzi un zgomot înfricoșător — trosc-tro-o-osc! — și corabia se înclină într-o parte.

— Ce-i asta? Ce s-a-ntîmplat? întrebă doctorul.

— Na-u-fra-giu! strigă papagalul. Corabia noastră s-a izbit de-o stîncă și s-a sfărîmat! Ne scufundăm! Să scape cine poate!

— Dar eu nu știu să înot! strigă Cici.

— Nici eu! strigă la rîndu-i Groh-Groh.

Începură să plîngă amarnic. Spre norocul lor, Crocodilul îi așează pe spinarea lui cea lată și o porni prin valuri drept spre mal.

Ura! Au scăpat teferi și nevătămați! Toți au ajuns cu bine în Africa. Dar corabia lor a pierit. Un val uriaș se prăvălise peste ea, sfărîmînd-o în bucățele.

Cum o să se-ntoarcă acasă? Căci altă corabie nu aveau. Ce-o să-i spună căpitanului Robinson?

Se lăsa întunericul. Doctorul și dobitoacele sale picau de somn. Erau uzi pînă la piele și tare osteniți. Dar Aumădoare nici nu se gîndea la odihnă:

— Iute, să pornim iute mai departe! Să ne grăbim! Trebuie să salvăm maimuțele! Bietele maimuțe sînt bolnave și m-așteaptă cu nerăbdare să le tămăduiesc!

DOCTORUL A DAT DE NECAZ

Deodată, Bumba se apropie de doctor și grăi înspăimîntată:

— Tăcere! Vine cineva! Aud niște pași!

Se opriă cu toții, ascultînd.

Din pădure ieși un moșuleț cu o claie de păr pe cap și cu o barbă sură și lungă pînă la pămînt.

— Ce faceți aici? Cine sînteți? Ce căutați aici? se răsti el.

— Sînt doctorul Aumădoare. Am venit în Africa să le-
cuiesc maimuțele bolnave.

— Ha-ha-ha! rîse moșulețul cel flocos. Auzi la el! Să lecuiască maimuțele bolnave! Da știți voi unde-ați nimerit?

— Nu, spuse doctorul. Unde?

— La tîlharul Barmaleus!

— La Barmaleus! exclamă doctorul. Barmaleus este cel mai rău om din lume! Mai bine murim, decît să ne predăm tîlharului! Haideți să fugim degrabă la maimuțele noastre... Ele ne-așteaptă plîngînd și trebuie să le vindecăm.

— Ba nu! spuse moșulețul cel flocos, rîzînd și mai tare. N-o să plecați nicăieri. Barmaleus îi omoară pe toți cei care-i cad în mînă.

— Să fugim! strigă doctorul. Să fugim! Putem scăpa! N-o să ne prindă!

Dar numaidecît le ieși în cale însuși Barmaleus.

— Hei, slujitorii mei credincioși! strigă el, fluturîndu-și paloșul. Luați-l pe doctorul ăsta nătîng cu dobitoacele lui nătînge și aruncați-i în temniță, după gratii! Mă socotesc eu mîine cu ei!

Slujitorii cei răi ai lui Barmaleus veniră degrabă, îl înhătară pe doctor, pe Crocodil și pe celelalte animale și-i duseră în temniță. Doctorul se împotrivea, luptîndu-se vitejește. Animalele mușcau, zgîriau, le scăpau din mîini, dar vrăjmașii erau mulți și puternici. Îi azvîrliră pe prizonieri în temniță, iar moșulețul cel flocos zăvorî ușa.

Cheia o dădu lui Barmaleus, care o ascunse sub pernă.

— Vai, sărmanii de noi! spuse Cici. N-o să mai ieșim niciodată din temnița asta. Zidurile sînt groase și ușile ferecate. N-o să mai vedem niciodată soarele, florile și pădurea. Vai, vai, sărmanii de noi!

Purcelușul începu să grohăie trist, cîinele se puse pe urlat. Crocodilul izbucni în plîns, și plîngea cu lacrimi atît de mari, că pe dușumea se formă o băltoacă.

FAPTA VITEJEASCĂ A PAPAGALULUI CARUDO

Dar doctorul grăi astfel către animalele:

— Prieteni, nu trebuie să ne pierdem firea! Trebuie să ieșim din temnița asta blestemată, căci ne așteaptă maimuțele bolnave! Terminați cu plînsul! Mai bine haideți să chibzuim cum să scăpăm de-aici.

— Nu, dragă doctore, zise Crocodilul, și începu să plîngă și mai tare. N-avem scăpare. Sîntem pierduți! Ușile temniței noastre sînt de fier. Putem noi să le spargem? Mîine, în revărsat de zori, o să vină Barmaleus și-o să ne ucidă pe toți!

Rața Kika suspină. Cici oftă adînc. Dar doctorul sări în picioare și exclamă voios:

— Și totuși o să scăpăm din închisoare!

Îl chemă pe papagalul Carudo, îl trase deoparte și îi șopti ceva la ureche. Îi șopti atît de încet, încît nimeni, afară de papagal, nu auzi ce spuse. Papagalul dădu din cap, apoi grăi surîzînd:

— Prea bine!

Zicînd acestea, se îndreptă spre fereastră, se strecură printre zăbrelele de fier și zbură spre Barmaleus.

Barmaleus dormea buștean în patul său. Sub pernă era ascunsă cheia uriașă de la ușa de fier a închisorii.

Papagalul se furișă încetișor și scoase cheia de sub pernă. Dacă tîlharul s-ar fi trezit, ar fi ucis negreșit pasărea cea neînfricată.

Dar noroc că tîlharul dormea dus.

Cutezătorul Carudo înhăță cheia și zbură cît îl țineau puterile îndărăt spre închisoare.

Uf, grea mai era cheia asta! Carudo era cît pe ce s-o scape din gheare. Dar izbuti să ajungă cu bine la închisoare.

Intră pe fereastră și dădu cheia doctorului Aumădoare. Doctorul sări în sus de bucurie când văzu că papagalul îi aduce cheia de la ușa temniței.

— Ura! Sîntem salvați! strigă el. Să fugim degrabă, pînă nu se trezește Barmaleus!

Doctorul luă cheia, deschise ușa și alergă afară. După el — toate animalele sale. Sînt liberi! Liberi! Ura!

— Îți mulțumesc, bravule Carudo! spuse doctorul. Ne-ai salvat de la moarte. Dacă nu erai tu, am fi pierit cu toții. Odată cu noi ar fi pierit și sărmanele maimuțe bolnave.

— Nu! spuse Carudo. Tu m-ai învățat ce trebuie făcut ca să ieșim din temnița asta!

— Repede! S-ajungem la maimuțele bolnave! rosti doctorul și o porni zorit spre desișul pădurii. După el veneau toate animalele sale.

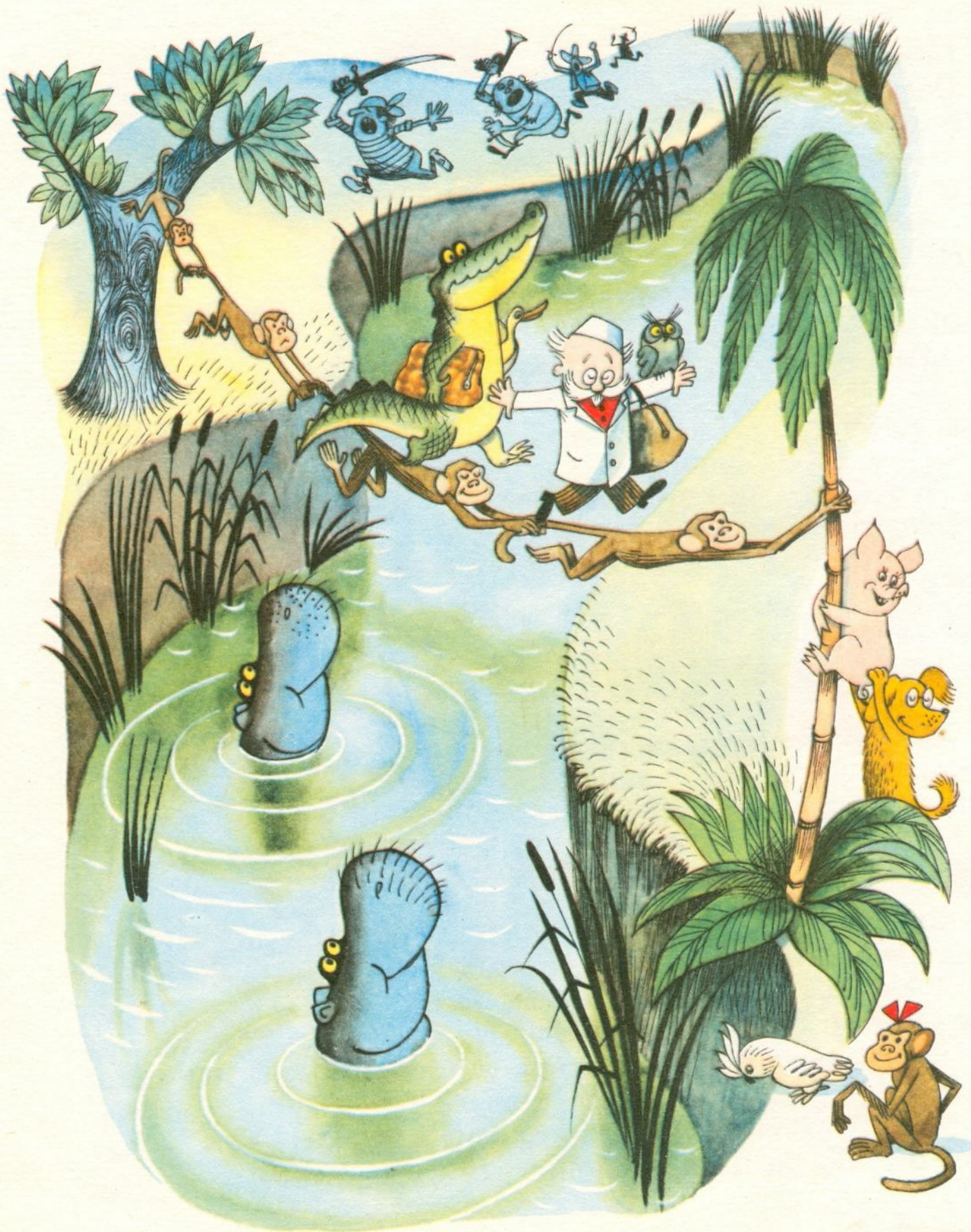
PODUL MAIMUȚELOR

Cînd Barmaleus află că doctorul Aumădoare a scăpat din temniță, se mînie cumplit. De furie, începu să bată din picioare, iar ochii-i scăpărau scînteii.

— Hei, slujitorii mei credincioși! strigă el. Luați urma doctorului Aumădoare.

Slujitorii se afundară în desișul pădurii, în căutarea doctorului Aumădoare. În vremea asta, doctorul Aumădoare, cu toate animalele sale, străbătea Africa înspre Țara Maimuțelor. Mergea foarte repede. Purcelușul Groh-Groh, care avea picioarele scurte, nu izbutea să se țină după el. Doctorul îl luă în brațe, dar obosi repede, căci purcelușul era greu.

— Tare-aș vrea să mă odihnesc! zise el. De-am ajunge mai degrabă în Țara Maimuțelor!

Cici se cățăără într-un copac înalt și începu să strige cît o ținea gura:

— Se vede Țara Maimuțelor! Țara Maimuțelor e aproape! Curînd o s-ajungem în Țara Maimuțelor!

Doctorul rîse bucurînd și porni grăbit mai departe.

Maimuțele bolnave îl zăriră de departe pe doctor și începură să bată voioase din palme:

— Ura! A sosit doctorul Aumădoare! O să ne vindece degrabă și mîine o să fim iar sănătoase!

Dar îndată, din desișul pădurii ieșiră slujitorii lui Barmaleus, alergînd să-l prindă pe doctor.

— Prindeți-l! Puneți mîna pe el! strigau ei.

Doctorul fugea cît îl țineau picioarele. Deodată în fața lui apăru un rîu. Nu putea fugi mai departe. Rîul era adînc și lat, nici vorbă să-l treci înot. Slujitorii lui Barmaleus vor sosi dintr-o clipă în alta și-l vor prinde! Ah, dacă peste rîul ăsta ar fi un pod, doctorul ar trece iute și ar ajunge într-o clipă în Țara Maimuțelor!

— Vai, sărmanii de noi! zise purcelușul Groh-Groh. Cum o să trecem de partea cealaltă? Nelegiuîții ăștia o să ne prindă îndată și-o să ne azvîrle iarăși în temniță.

Deodată însă una din maimuțe începu să strige:

— Podul! Podul! Faceți podul! Grabnic! Nu zăboviți nici o clipă! Faceți podul! Podul!

Doctorul se uită împrejur. Maimuțele n-au nici fier, nici piatră. Din ce-o să facă podul?

Dar maimuțele construîră un pod care nu era nici din fier și nici din piatră, ci din maimuțe vii. Pe malul rîului creștea un copac. O maimuță se prinse de copac, iar alta se prinse de coada ei. Astfel toate maimuțele se întinseră ca un lanț lung între cele două maluri înalte ale rîului.

— Iată și podul, fugi! strigară maimuțele către doctor. Doctorul o luă pe bufnița Bumba și pași zorit peste

maimuțe, peste capetele și spinările lor. După el—toate animalele sale.

— Mai repede! strigară maimuțele. Mai repede! Mai repede!

Era greu să treci peste podul viu al maimuțelor. Animalele doctorului se temeau c-o să alunece dintr-o clipă în alta și-o să cadă în apă.

Dar podul era trainic, maimuțele se țineau zdravăn una de alta și doctorul ajunse repede pe malul celălalt cu toate animalele sale.

— Repede, înainte! strigă doctorul. Nu trebuie să zăbovim nici o clipă, căci ne prind vrăjmașii. Priviți, trec și ei peste podul maimuțelor... Îndată o să fie aici! Repede! Haideți repede!

Dar ce-i asta? Ce s-a-ntîmplat? Priviți: chiar la mijlocul podului, una din maimuțe își desprinsese degetele, podul se prăvăli, se destrămă, iar slujitorii lui Barmaleus căzură, rostogolindu-se de la mare înălțime, drept în rîu.

— Ura! strigară maimuțele. Ura! Doctorul Aumădoare e salvat! Nu mai are de cine se teme! Ura! Vrăjmașul n-a pus mîna pe el! Acum o să-i vindece pe bolnavii noștri! Ei sînt aici, aproape, plîng și se vaită!

ANIMALE FĂRĂ MINTE

Doctorul Aumădoare se grăbi să ajungă la maimuțele bolnave. Ele zăceau pe pămînt și gemeau. Erau tare bolnave.

Doctorul se apucă de treabă. Trebuia să dea fiecărei maimuțe cîte o doctorie: unora picături, altora prafuri. Trebuia să le pună la toate comprese reci la cap și cataplasme cu muștar pe spate și pe piept. Erau multe maimuțe bolnave, iar doctorul nu avea nici un ajutor.

-Hîrrrr! Șterge-o de-aici cît mai ești

întreg! îi răspunseră tigrii cei vârgați.

Singur n-o poți scoate la capăt cu atîta treabă!

Kika, Crocodilul, Carudo și Cici îl ajutau fără preget, dar obosiră curînd și doctorul avea nevoie de alte ajutoare.

Se duse în pustiu, unde trăia leul.

— Fii așa de bun, îi zise el leului, ajută-mă, te rog, să îngrijesc maimuțele.

Leul trufaș se uită fioros la Aumădoare:

— Tu știi cine sînt eu? Eu sînt leul, regele animalelor! Cum îndrăznești să mă rogi să îngrijesc niște maimuțe păcătoase?

Atunci doctorul se duse la rinoceri.

— Rinocerilor! zise el. Ajutați-mă să lecuiesc maimuțele! Ele sînt multe, iar eu — unul singur. Fără ajutor n-am s-o pot scoate la capăt.

Drept răspuns, rinocerii îi rîseră în nas:

— Vezi să nu te-ajutăm! Fii mulțumit că nu te-am luat în coarne!

Doctorul se mînie foc pe rinocerii cei răi și dădu fuga în pădurea din vecinătate, unde trăiau tigrii cei vărğați.

— Tigrilor! Ajutați-mă să vindec maimuțele!

— Hîrrr! Șterge-o de-aici cît mai ești întreg! îi răspunseră tigrii cei vărğați.

Doctorul plecă tare întristat.

Curînd însă fiarele cele rele fură aspru pedepsite.

Cînd leul se întoarse acasă, leoaica îi spuse:

— Copilașul nostru s-a îmbolnăvit. Toată ziua plînge și se vaită. Ce păcat că vestitul doctor Aumădoare nu e în Africa! E priceput ca nimeni altul. Nu degeaba e atît de iubit. Ar fi putut să-l vindece și pe fiul nostru.

— Doctorul Aumădoare e aici, spuse leul. Uite acolo, dincolo de palmieri, în Țara Maimuțelor! Adineauri am stat de vorbă cu el.

— Ce noroc! exclamă leoaica. Dă fuga și cheamă-l să-l vadă pe fiul nostru.

— Nu, nu mă duc, zise leul. N-o să-l vindece pe fiul nostru, pentru că eu l-am jignit.

— L-ai jignit pe doctorul Aumădoare! Acum ce-o să ne facem? Nu știai că Aumădoare este cel mai bun și cel mai grozav doctor? E singurul dintre oameni care știe să vorbească pe limba animalelor. El lecuiește tigri, crocodili, iepuri, maimuțe și broscuțe. Da, da, vindecă și broscuțe, fiindcă-i tare cumsecade. Și pe omul ăsta tu l-ai jignit! L-ai jignit tocmai atunci când fiul tău s-a îmbolnăvit! Acum ce-ai de gând să faci?

Leul rămase buimăcit. Nu știa ce să mai zică.

— Du-te la doctor și spune-i că-ți ceri iertare! strigă leoaica. Ajută-l cum poți. Fă tot ce-ți spune și roagă-l să vină și la noi, să-l vindece pe pușorul nostru!

Nemaiavînd ce zice, leul se duse la doctorul Aumădoare.

— Bună ziua, rosti el. Am venit să-mi cer iertare pentru purtarea mea urîță. Sînt gata să te ajut... N-am nimic împotriva să dau maimuțelor doctorii și să le pun comprese.

Și leul se apucă de treabă. Trei zile și trei nopți îngriji de maimuțele bolnave, apoi se apropie de doctorul Aumădoare și-i spuse sfios:

— Fiul meu, la care țin ca la ochii din cap, s-a îmbolnăvit... Fii bun, te rog, și vino să-l vezi pe sărmanul pușor!

— Bine! spuse doctorul. Bucuros! Chiar astăzi am să-l vindec pe fiul dumitale.

Doctorul se duse în peștera leului, dădu puiului un leac miraculos, iar acesta se însănătoși degrabă. Leul era fericit și murea de rușine c-a fost în stare să-l jignească pe doctorul cel bun.

Pe urmă se îmbolnăviră puii rinocerilor și ai tigrilor. Aumădoare îi înzdrăveni și pe ei numaidecît. Atunci rinocerii și tigrii spuseră:

— Ne e tare rușine că ne-am purtat urît cu dumneata!

— Nu-i nimic, spuse doctorul. Altă dată să aveți mai multă minte. Acum haideți să-mi ajutați să lecuiesc maimuțele.

DARUL

Animalele îl ajutară pe doctor cu toată rîvna, iar maimuțele se înzdrăveniră fără zăbavă.

— Să mulțumim doctorului că ne-a vindecat de boala cea cumplită, grăiră ele. Pentru asta trebuie să-i dăruim ceva frumos. Să-i dăm în dar un animal pe care oamenii nu l-au mai văzut vreodată. Un animal care nu se află nici la circ, nici la grădina zoologică.

— Să-i dăruim o cămilă! strigă o maimuță.

— Nu, zise Cici. Nu-i trebuie cămilă. A văzut destule cămile. Toți oamenii au văzut cămile, și la grădina zoologică, și pe stradă.

— Atunci un struț! strigă o altă maimuță. Să-i dăm un struț!

— Nu, zise Cici. A văzut și struți.

— Dar tragempinge o fi văzut? întrebă a treia maimuță.

— Nu, tragempinge n-a văzut niciodată, răspunse Cici. Nici un om n-a văzut vreodată un tragempinge.

— Minunat! se bucurară maimuțele. Acum știm ce-o să-i dăruim doctorului: un tragempinge!

TRAGEMPINGE

Oamenii n-au văzut niciodată un tragempinge, fiindcă aceste făpturi se tem de oameni. De cum zăresc vreun om, o și tulesc în tufișuri.

Alte animale pot fi prinse când închid ochii și adorm. Vă apropiați de ele pe la spate și le apucați de coadă. Dar de tragempinge nu vă puteți apropia pe la spate,

fiindcă la spate tragempinge are un cap la fel ca cel din față.

Da, are două capete: unul în față, altul în spate. Când i se face somn, întâi doarme un cap, apoi celălalt. Niciodată nu adoarme pe de-a-ntregul. Când un cap doarme, celălalt privește împrejur, să nu se furișeze vreun vânător. Iată de ce vânătorii n-au izbutit să prindă un tragempinge, iată de ce acest animal nu există în nici un circ și în nici o grădină zoologică.

Maimuțele hotărîră să prindă un tragempinge pentru doctorul Aumădoare. Dădură fuga în adîncul pădurii și găsiră locul unde se adăpostea treagempinge.

El le zări și o rupse la fugă, dar maimuțele îl înconjura-
ră, îl prinseră de coarne și-i grăiră așa:

— Dragă Tragempinge! Nu vrei să pleci cu doctorul Aumădoare departe-departede și să locuiești în casa lui cu celelalte animale? Acolo o să te simți bine și n-o să duci lipsă de nimic.

Tragempinge clătină din amîndouă capetele și grăi din amîndouă gurile deodată:

— Nu!

— Doctorul e un om bun, ziseră maimuțele. O să-ți dea să mănînci turtă dulce făcută cu miere, iar dacă te-mbolnăvești, o să te vindece de toate bolile.

— Mi-e tot una! grăi Tragempinge. Eu vreau să rămîn aici.

Trei zile-n șir maimuțele se căzniră să-l înduplece și, în sfîrșit, Tragempinge zise:

— Arătați-mi-l și mie pe doctoru-ăsta mult lăudat. Vreau să văd cum arată.

Maimuțele îl conduseră pe Tragempinge la căsuța unde stătea Aumădoare și bătură la ușă.

— Intră, zise Kika.

Cici, plină de mîndrie, aduse în odaie animalul cel cu două capete.

— Ce-i asta? întrebă doctorul cu uimire.

El nu mai văzuse niciodată asemenea minunăție.

— El e Tragempinge, răspunse Cici. Vrea să faceți cunoștință. Tragempinge este animalul cel mai neobișnuit din pădurile africane. Ia-l pe corabie și primește-l să stea în casa ta.

— Dar o să vrea el să meargă cu mine?

— O să merg bucuros, zise pe neașteptate Tragempinge. Mi-am dat seama numaidecât că ești un om bun: ai ochii atît de blînzi! Animalele te iubesc și eu știu că și tu iubești animalele. Dar, te rog să-mi făgăduiești că, de-o să mi se urască la tine, o să mă lași să mă întorc acasă.

— Negreșit că o să te las, spuse doctorul. Dar la mine o să te simți atît de grozav, încît nu cred c-o să mai vrei să pleci.

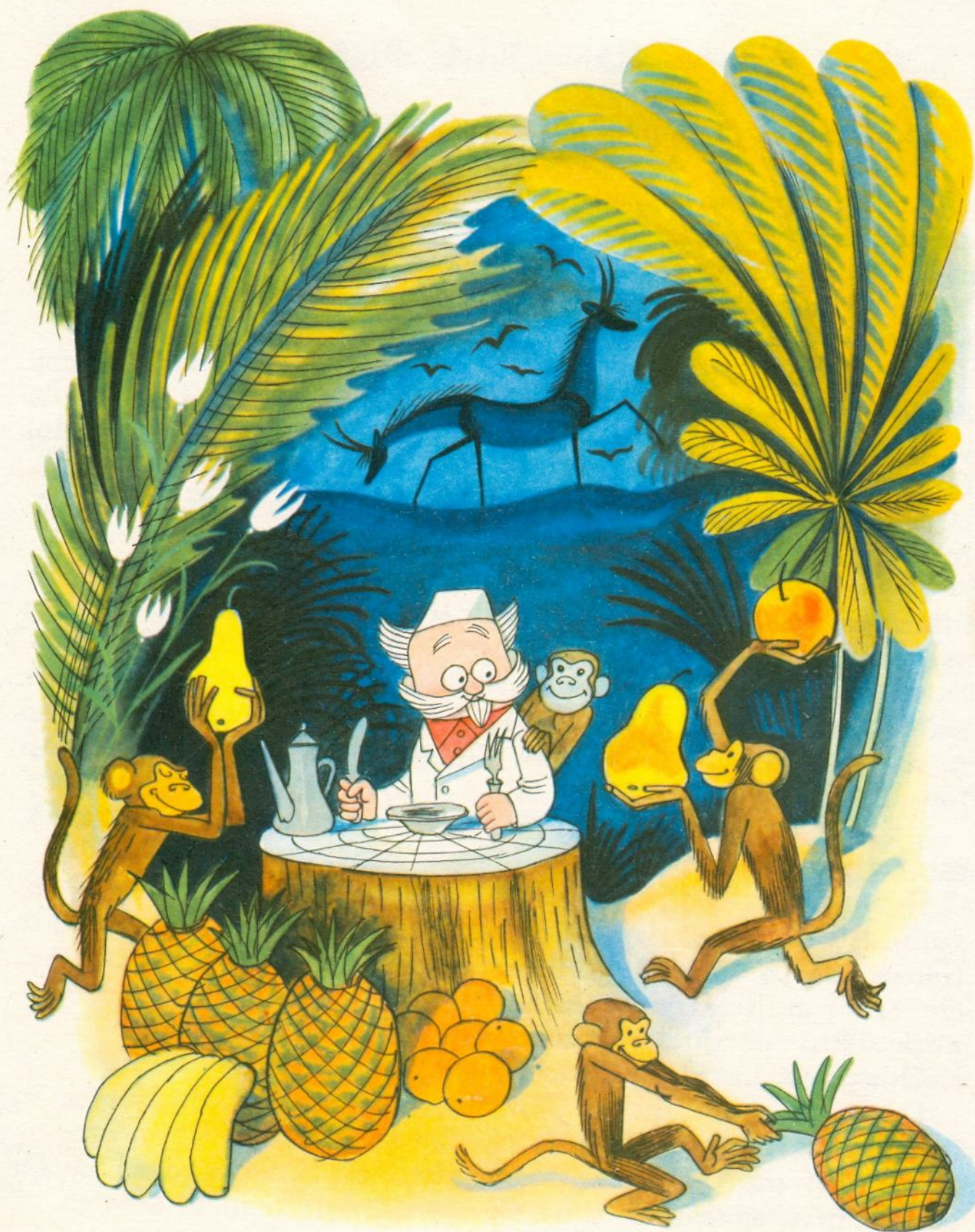
— Așa e, așa e! E adevărat! strigă Cici. Doctorul nostru e atît de vesel și de cutezător! În casa lui trăim nestingheriți! Iar în vecini, la doi pași de el, stau Tania și Vania. Ei o să te îndrăgească tare mult, o să vezi, o să-ți fie cei mai buni prieteni.

— Dacă-i așa, mă învoiesc! rosti Tragempinge voios, înclinîndu-și în fața doctorului cînd un cap, cînd celălalt.

MAIMUȚELE ÎȘI IAU RAMAS BUN DE LA DOCTOR

Curînd se înfățișară maimuțele și-l poftiră pe Aumădoare la masă. De rămas bun îi pregătiseră un ospăț grozav: mere, banane, miere, curmale, caise, portocale, ananas, nuci, stafide!

— Trăiască doctorul Aumădoare! strigară ele. Este cel mai bun om de pe pământ!

Apoi dădură fuga în pădure de unde rostogoliră un pietroi uriaș.

— Piatra asta, ziseră ele, va sta pe locul unde doctorul Aumădoare a vindecat bolnavii. Ea va fi monumentul ridicat în cinstea doctorului cel bun.

Doctorul își scoase pălăria, se înclină dinaintea maimuțelor și zise:

— Rămâneți cu bine, dragi prieteni! Vă mulțumesc pentru dragostea ce-mi purtați. Curînd o să mă întorc iarăși la voi. Pînă atunci o să-i las aici pe Crocodil, pe papagalul Carudo și pe maimuța Cici. Ei s-au născut în Africa, se cuvine deci să rămînă în Africa. Aici trăiesc frații și surorile lor. Rămâneți cu bine!

— Nu, nu! strigară într-un glas Crocodilul, Carudo și maimuța Cici. Ni-s dragi frații și surorile noastre, dar nu vrem să ne despărțim de tine!

— Și mie o să-mi fie urît fără voi, zise doctorul. Dar n-o să rămâneți aici pentru vecie! Peste trei-patru luni o să mă întorc să vă iau îndărăt. Și o să fim iarăși împreună.

— Dacă-i așa, rămînem, răspunseră animalele. Dar ai grijă, să te întorci degrabă!

Doctorul își luă prietenos rămas bun de la toți și o porni voinicește la drum. Maimuțele plecară să-l conducă. Toate țineau morțiș să strîngă mîna doctorului Aumădoare. Cum ele erau multe, treaba asta dură pînă în faptul serii. De-atîta strîns, pe doctor începu să-l doară mîna.

Odată cu înserarea îi aștepta o năpastă.

După ce trecu peste rîu, doctorul se pomeni iarăși în țara lui Barmaleus, tîlharul cel fioros.

— Ssst! șopti Bumba. Vorbiți, vă rog, mai încet. Să nu care cumva să cădem din nou în captivitate.

ALTE NECAZURI ȘI BUCURII

Nici nu rostise bine aceste cuvinte, cînd din pădurea cea întunecoasă dădură năvală slujitorii lui Barmaleus și se aruncară asupra doctorului cel blînd. Îl așteptau de multă vreme.

— Aha! strigară ei. În sfîrșit, te-am prins! Acum n-o să ne mai scapi!

Ce să facă? Unde să se ascundă de vrăjmașii necruțători?

Dar doctorul nu se pierdu cu firea. Cît ai clipi din ochi sări pe Treagempinge, iar acesta porni în galop, aidoma celui mai iute armăsar. Slujitorii lui Barmaleus—după el. Dar cum Tragempinge avea două capete, îi mușca pe toți cei care încercau să se apropie pe la spate. Pe alții îi luă în coarne și-i aruncă în mărăcini.

Desigur, Tragempinge n-ar fi izbutit niciodată să-i biruiască pe toți bandiții. Dar în ajutorul doctorului săriră prietenii lui credincioși. Ca din pămînt apăru Crocodilul și începu să-i înhațe pe tîlhari de călcîiele goale. Cîinele Avva se năpusti asupra lor cu un urlet înfricoșător și, doborîndu-i la pămînt, le înfipse colții în beregată. Iar sus, printre crengile copacilor, alerga maimuța Cici și arunca în tîlhari cu nuci de cocos.

Tîlharii cădeau, se văitau de durere și pînă la urmă fură nevoiți să bată în retragere. Rușinați, o rupseră la fugă în adîncul pădurii.

— Ura! strigă Aumădoare.

— Ura! strigară animalele.

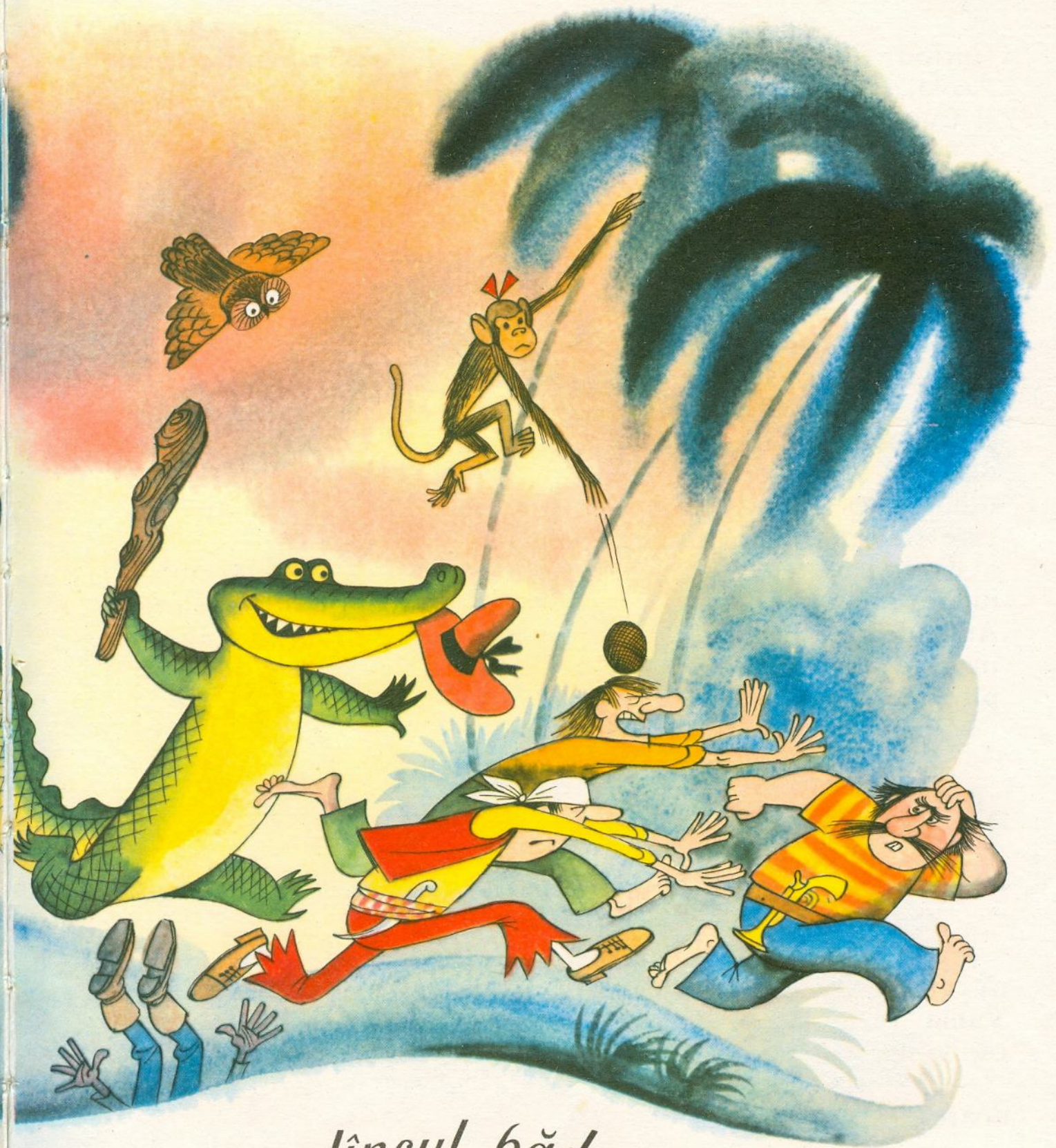
— Acum putem și noi să ne odihnim, zise purcelușul Groh-Groh. Să ne culcăm aici pe iarbă. Am obosit cu toții și ne e somn.

— Nu, prieteni! grăi doctorul. Trebuie se ne grăbim. Dacă mai zăbovim mult, nu mai avem scăpare.

Porniră mai departe, alergînd cît îi țineau picioarele.

Rușinați, o rupseră la

fugă în adîncul pădurii.

Curînd Tregempinge ajunse cu doctorul pe țărmul mării. Acolo, în golf, lîngă o stîncă înaltă, se afla o corabie mare și frumoasă. Era corabia lui Barmaleus.

— Sîntem salvați! strigă doctorul bucuros.

Pe corabie nu se afla nimeni. Doctorul și toate animalele sale se urcară degrabă pe punte și ridicară pînzele ca să pornească în largul mării. De-abia se desprinseseră de țărm, cînd din pădure apăru în goană Barmaleus.

— Stați! strigă el. Stați! Așteaptă! Unde pleci cu corabia mea? Întoarce-te numaidecît!

— Nu! strigă doctorul către tîlhar. Nu vreau să mă întorc la tine. Ești un nemernic. Mi-ai chinuit animalele și m-ai azvîrlit în închisoare. Ai vrut să mă omori. Mi-ești dușman și te urăsc! Ți-am luat corabia ca să nu mai tîlhărești pe mare! Să nu mai jefuiești corăbiile fără apărare care trec pe lîngă țămurile tale.

Barmaleus se mînie cumplit: fugea de-a lungul țărmului, înjura, amenința cu pumnii și arunca cu pietre. Dar doctorul Aumădoare rîdea de el. Pe corabia lui Barmaleus, el ajunse în țara sa și peste cîteva zile acostă în locul de unde plecase.

TRAGEMPINGE ȘI VARVARA

Avva, Bumba, Kika și Groh-Groh erau tare bucuroși că ajunseseră acasă. Pe țărm îi zăriră pe Tania și pe Vania cara săreau în sus de bucurie. Lîngă ei se afla căpitanul Robinson.

— Să trăiești, căpitane Robinson! strigă doctorul Aumădoare de pe corabie.

— Să trăiești, să trăiești, doctore! răspunse căpitanul Robinson. Ai călătorit bine? Ai izbutit să lecuiești maimuțele bolnave? Dar ia spune, ce-ai făcut cu corabia mea?

— Vai, răspunse doctorul, corabia ta a pierit! S-a sfărîmat de stînci chiar lîngă țărmul Africii. Dar ți-am adus o corabie nouă, mai bună decît a ta.

— Îți mulțumesc! răspunse Robinson. Bag de seamă că-i o corabie grozavă. Și a mea era bună, dar asta-ți ia ochii de mare și frumoasă ce e.

Doctorul își luă rămas bun de la Robinson, încălecă pe Tragempinge și porni spre casă. Pe fiecare stradă, pe unde treceau, îi ieșeau în întîmpinare gîște, pisici, curcani, cîini, porci, vaci, cai, strigînd cît puteau de tare:

— Malacucea! Malacucea!

În limba animalelor asta înseamnă: „Trăiască doctorul Aumădoare!”

Păsărelele din tot orașul se adunaseră în stoluri și zburau deasupra doctorului, cîntîndu-i cîntece voioase.

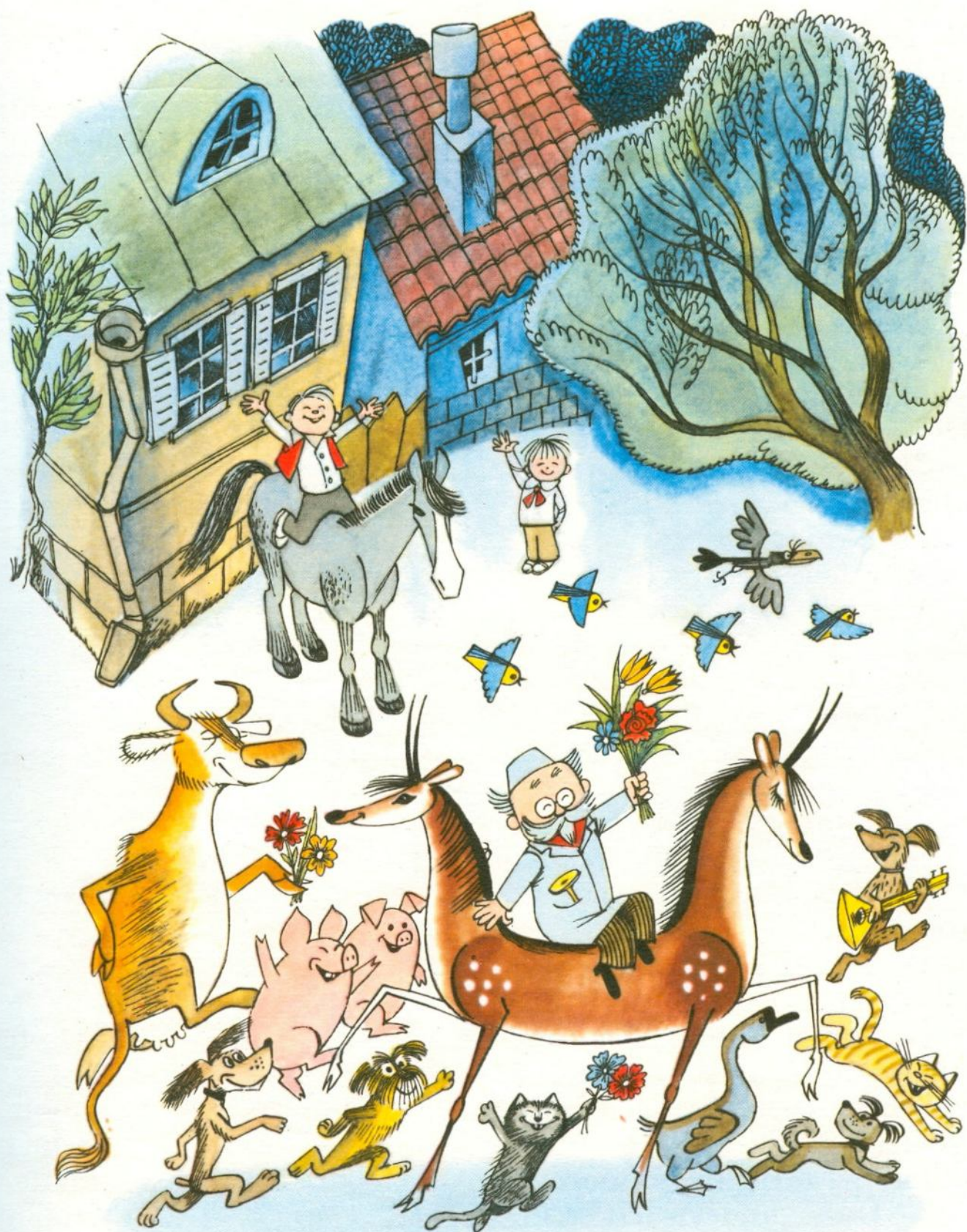
El era bucuros că s-a întors acasă.

În cabinetul doctorului locuiau, ca și înainte, aricii, iepurii și veverițele. La început se cam speriară de Tragempinge, dar pe urmă se obișnuiră cu el și îl îndrăgiră.

Cînd îl văzură pe Tragempinge, Tania și Vania începură să rîdă, să țipe și să bată din palme de bucurie. Vania îl cuprinse cu brațele pe după un gît, iar Tania pe după celălalt. Un ceas întreg îl mîngîiară și-l dezmiardă. Apoi, de bucurie, se prinseră de mîini și începură să danseze „tkella”, dansul cel vesel al maimuțelor, pe care-l învățaseră de la Cici.

— Vedeți? zise doctorul. Mi-am ținut făgăduiala: v-am adus din Africa un dar minunat, cum n-a mai primit vreodată un copil. Sînt tare bucuros că vă place.

La început Tragempinge se ferea de oameni, se ascundea cînd în pod, cînd în pivniță. Pe urmă s-a obișnuit și ieșea

în grădină, ba chiar îi făcea plăcere că oamenii se adunau să-l privească, zicîndu-i cu duioșie Minunea naturii.

Nu trecuse nici o lună, și cutreiera străzile orașului împreună cu Tania și Vania, care nu se mai despărțeau de el. Mereu veneau copiii, rugîndu-l să-i plimbe călare. Nu refuza pe nimeni: se lăsa numaidecît în genunchi, băieții și fetițele se urcau pe spinarea lui, iar el îi purta prin tot orașul, pînă la țărmul mării, dînd vesel din cele două capete.

Tania și Vania îi împletiseră în coama lungă frumoase panglici multicolore și-i atîrnaseră de fiecare gît cîte un clopoțel de argint. Clopoțelii scoteau sunete zglobii, iar cînd Tragempinge mergea prin oraș, se auzea de departe: cling-cling, cling-cling, cling-cling! Auzind acest sunet, oamenii dădeau fuga în stradă să se mai uite o dată la animalul cel miraculos.

Varvara cea rea a vrut și ea să se plimbe călare pe Tragempinge. Într-o zi încălecă pe el și începu să-l înghiontească cu umbrela:

— Mîna mai repede, măgar cu două capete!

Tragempinge se mînie, urcă în fugă pe stîncă cea mai înaltă de pe țărm și o azvîrli pe Varvara în mare.

— Ajutor! Ajutor! strigă Varvara.

Dar nimeni nu se grăbea s-o salveze.

— Avva, Avva, dragă Avva! Ajută-mă să ies la mal! strigă ea.

Dar Avva-i răspunse:

— Hîrrr!...

În limba animalelor asta înseamnă: „Nu vreau să te salvez, fiindcă ești rea și ticăloasă!”

Prin apropiere plutea corabia bătrînului căpitan Robinson. El aruncă Varvarei o frînghie și o scoase din apă. Tocmai atunci pe țărm trecea doctorul Aumădoare cu animalele sale.

— Du-o undeva cît mai departe! strigă el căpitanului

Robinson. Nu vreau să mai stea în casa mea și să-mi chinuiască animalele.

Căpitanul Robinson o duse departe-depart, pe o insulă pustie, unde nu mai supăra pe nimeni.

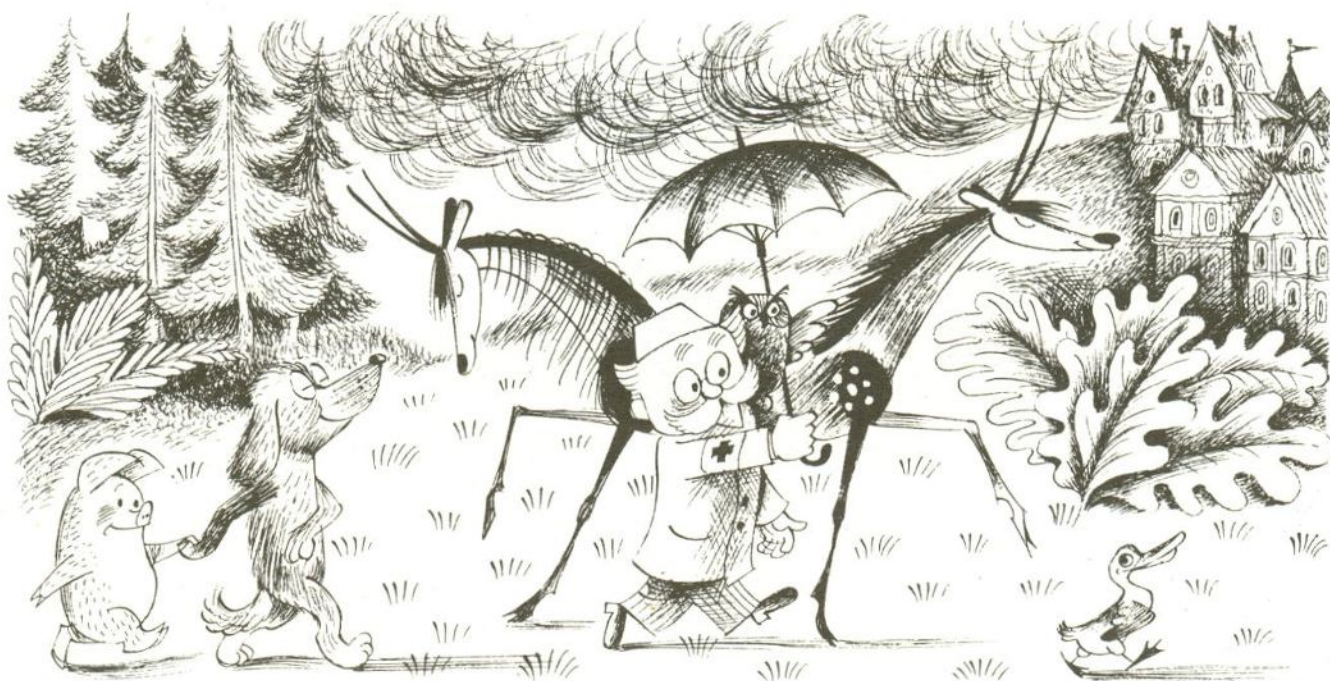
Doctorul Aumădoare trăia fericit în căsuța lui și din zori și până-n seară vindeca păsări și animale, care veneau la el din toate colțurile lumii.

Astfel au trecut trei ani și cu toții erau fericiți.

Partea a doua
**PENTA
ȘI PIRAȚII
MĂRILOR**

PEȘTERA

Doctorului Aumădoare îi plăcea să se plimbe.

Seară de seară, după ce termina cu treaba, își lua umbrela și pornea cu animalele sale să se plimbe undeva pe câmp sau în pădure.

Alături de el păsea Tragempinge, înainte alerga rața Kika, în urmă veneau câinele Avva și purcelușul Groh-Groh, iar pe umărul doctorului stătea bătrâna bufniță Bumba.

Uneori mergeau foarte departe, iar când doctorul obosea, încăleca pe Tragempinge, care îl purta voios pe dealuri și prin lunci.

Odată, pe când se plimbau, zăriră pe țărmul mării o peșteră. Vrură să intre, dar peștera era încuiată. De ușă atârna un lacăt mare.

- Ce credeți, zise Avva, ce-o fi ascuns în peștera asta?
— Pesemne, turtă dulce, răspunse Tragempinge, căruia cel mai mult pe lume îi plăcea turta dulce.
— Nu, zise Kika. Acolo sînt bomboane și nuci.
— Ba nu, zise Groh-Groh. Acolo sînt mere, ghindă, sfeclă și morcovi.

— Trebuie să găsim cheia, zise doctorul. Mergeți și căutați cheia.

Animalele se răspîndiră care încotro și începură să caute cheia peșterii. Scotociră fiecare tufiș, cotrobăiră sub fiecare piatră, dar nu găsiră cheia nicăieri.

Atunci se îmbulziră iarăși în fața ușii încuiate și se uitară pe gaura cheii. Dar în peșteră era întuneric și nu se vedea nimic. Deodată bufnița Bumba zise:

— Tăcere! Mi se pare că în peșteră e o vietate. Acolo e un om ori un animal.

Toți își ciuliră urechile, dar nu auziră nimic.

Doctorul zise către bufniță:

— Mi se pare că te-ai înșelat. Eu nu aud nimic.

— Cred și eu! zise bufnița. Nici nu poți să auzi. Urechile mele aud mai bine ca ale voastre.

— Da, spuseră animalele. Noi nu auzim nimic.

— Dar eu aud, zise bufnița.

— Și ce-auzi? întrebă doctorul Aumădoare.

— Aud cum un om și-a băgat mîna în buzunar.

— Iaca minune! rosti doctorul. Nici nu știam că ai un auz așa de grozav. Ascultă iar și spune ce mai auzi.

— Aud cum acestui om i se rostogolește o lacrimă pe obraz.

— Lacrimă! strigă doctorul. Lacrimă! Nu cumva, acolo, dincolo de ușa asta, plînge cineva? Trebuie să-l ajutăm pe acest om. Pesemne că are un mare necaz. Nu-mi place cînd cineva plînge. Dați-mi toporul să sparg ușa.

PENTA

Tragempinge dădu fuga acasă și aduse doctorului un topor ascuțit. Doctorul își luă avînt și izbi cu toată puterea în ușa încuiată. O dată! Și-nc-o dată! Ușa se sfărîmă în bucăți și doctorul intră în peșteră. Peștera era întunecoasă, rece și umedă. Și ce urît mirosea!

Doctorul aprinse un chibrit. Vai, cît era de urît și de murdar aici! Nici măcar o masă, o bancă, un scaun! Pe jos—o grămadă de paie putrede, iar pe paie ședea un băiețel și plîngea.

Văzîndu-l pe doctor și pe animalele sale, băiatul se sperie și începu să plîngă și mai tare. Dar cînd văzu fața blîndă a doctorului, încetă să mai plîngă și spuse:

— Dumneata nu ești pirat, nu-i așa?

— Nu, nu sînt pirat! spuse doctorul rîzînd. Sînt doctorul Aumădoare. Semăn eu a pirat?

— Nu! răspunse băiatul. Deși ai topor, eu nu mă tem de dumneata. Bună ziua! Pe mine mă cheamă Penta. Nu l-ai văzut cumva pe tata?

— Nu, răspunse doctorul. Unde putea să dispară? Cine e tatăl tău? Povestește-ne!

— Tata e pescar, vorbi Penta. Ieri am ieșit în larg să pescuim. Numai noi doi în barca noastră pescărească. Pe neașteptate, am fost atacați de tîlharii mărilor, care ne-au luat în captivitate. Voiau ca tata să se facă pirat și împreună cu ei să tîlhărească, să jefuiască și să scufunde corăbii. Dar tata n-a vrut să se facă pirat. „Eu sînt pescar cinstit și nu vreau să fiu tîlhar!” le-a zis el. Atunci pirații s-au mîniat cumplit, l-au luat și l-au dus nu se știe unde, iar pe mine m-au încuiat în peștera asta. De atunci nu l-am mai văzut pe tata. Unde-o fi? Ce-or fi făcut cu el? Pesemne l-au aruncat în mare și s-a înecat!

Doctorul aprinse un chibrit. Vai,

cît era de urît și de murdar aici!

Băiatul se puse iarăși pe plîns.

— Nu mai plînge! îi zise doctorul. Lacrimile n-au nici un rost. Mai bine să chibzuim cum am putea să-l scăpăm pe tatăl tău din mîna tîlharilor. Ia spune-mi, cum arată el?

— Are părul roșcat și o barbă lungă, tot roșcată.

Doctorul Aumădoare o chemă pe rața Kika și-i spuse încetișor la ureche:

— Ceari-bari, ceava-ceam!

— Ciuca-ciuc! răspunse Kika.

— Ce hazliu vorbești dumneata, rosti băiatul, auzind această discuție. N-am înțeles nici un cuvînt.

— Cu animalele mele vorbesc pe limba lor. Știu limba animalelor, spuse doctorul Aumădoare.

— Și ce i-ați spus raței?

— I-am spus să-i cheme pe delfini.

DELFINII

Rața dădu fuga pe malul mării și strigă cu glas tare:

— Hei, delfinilor, veniți încoace! Vă cheamă doctorul Aumădoare.

Delfinii se apropiară numaidecît de țărm.

— Să trăiești, doctore! strigară ei. Cu ce-ți putem fi de folos?

— S-a întîmplat o nenorocire, zise doctorul. Ieri dimineață, pirații au atacat un pescar, l-au bătut și pesemne că l-au aruncat în apă. Mă tem că s-a înecat. Vă rog să scotociți peste tot, poate îl găsiți pe fundul mării.

— Dar cum arată? întrebă delfinii.

— E roșcovan, răspunse doctorul. Are părul roșcat și o barbă lungă, roșcată. Vă rog mult, căutați-l!

— Bine, ziseră delfinii. Sîntem bucuroși să îndeplinim rugămintea doctorului nostru drag. O să scotocim toată marea, o să întrebăm toți racii și toți peștii. Dacă pescarul cel roșcovan s-a înecat, o să-l găsim și mâine în zori o să-ți dăm de știre.

Delfinii se îndepărtară de țărm și se apucară să-l caute pe pescar. Scotociră marea de-a lungul și de-a latul, coborîră la fund, căutară sub fiecare piatră, întrebară pe toți racii și pe toți peștii, dar nicăieri nu dădură de urma celui înecat.

În zori se apropiară de țărm și-i spuseră doctorului Aumădoare:

— Nu l-am găsit nicăieri pe pescarul tău. L-am căutat toată noaptea, dar n-am dat de el în adîncul mării.

Băiețelul se bucură tare mult cînd auzi spusele delfinilor.

— Înseamnă că tata trăiește! Trăiește! Trăiește! strigă el, sărind și bătînd din palme.

— Bineînțeles că trăiește, zise doctorul. O să-l găsim negreșit!

Apoi urcă băiețelul pe Tragempinge, care îl plimbă multă vreme pe țărmul nisipos al mării.

VULTURII

Dar Penta rămînea mereu trist. Nici plimbarea călare pe Tragempinge nu-l înveselise. După un răstimp îl întrebă pe doctor:

— Cum o să-l găsești pe tatăl meu?

— O să strig vulturii, zise doctorul. Vulturii au ochi foarte ageri, ei văd departe-depart. Cînd zboară în înaltul

cerului, ei văd orice gîză care se tîrăște pe pămînt. O să-i rog să cerceteze întreg pămîntul, toate pădurile, toate cîmpiile și munții, toate orașele, toate satele. Pretutindeni o să-l caute pe tatăl tău.

— Ce înțelept ești! zise Penta. Ai chibzuit totul de minune. Strigă-i mai repede pe vulturi!

Doctorul strigă vulturii, și vulturii se înfățișară neîntîrziat.

— Să trăiești, doctore! Cu ce-ți putem fi de folos?

— Zburați spre toate zările să-l găsiți pe pescarul cel roșcovan cu barba lungă, roșcată.

— Bine, spuseră vulturii. Pentru doctorul nostru drag o să facem tot ce-i cu putință. O să zburăm sus de tot și o să cercetăm întreg pămîntul, toate pădurile și cîmpiile, toți munții, toate orașele și satele și-o să ne facem luntre și punte să-l găsim pe pescarul tău.

Și zburară sus de tot, peste păduri și cîmpii, peste munți. Scrutară cu agerime întreg pămîntul, doar-doar l-or zări undeva pe pescarul cel roșcovan, cu barba mare, roșcată.

A doua zi, vulturii se înfățișară doctorului:

— Am cercetat întreg pămîntul, dar nici urmă de pescar.

Dacă noi nu l-am zărit, înseamnă că nu se află pe pămînt!

CÎNELE AVVA CAUTĂ PESCARUL

— Ce-i de făcut? întrebă Kika. Trebuie negreșit să-l găsim pe pescar. Penta plînge întruna, nu mai mănîncă, nu mai bea. E tare amărit fără tatăl lui.

— Dar cum să-l găsim? întrebă Tragempinge. Nici vulturii

n-au fost în stare să dea de el. Înseamnă că nimeni n-o să-l găsească.

— Nu-i adevărat! zise Avva. E drept că vulturii sînt păsări înțelepte și au ochi foarte ageri, dar numai un cîine e în stare să caute un om. Dacă vreți să găsiți un om, rugați un cîine și-o să-l găsească fără doar și poate!

— De ce-i nedreptățești pe vulturi? zise Groh-Groh către Avva. Crezi că lor le-a fost ușor să dea roată pămîntului într-o singură zi, să cerceteze toți munții, toate pădurile și cîmpiile? Tu ai stat tolănit pe nisip, ca un trîntor, pe cînd ei au asudat din greu căutîndu-l.

— Cum îndrăznești să mă faci trîntor? se mînie Avva. Tu știi că, dacă vreau, în trei zile îl găsesc pe pescar?

— Foarte bine! Găsește-l! zise Groh-Groh. De ce nu-l găsești? Găsește-l... Dar n-o să găsești pe nimeni, numai lauda-i de tine!

Și Groh-Groh începu să rîdă.

— Va să zică, după părerea ta, eu sînt un lăudăros? strigă Avva supărat. Bine, o să vedem noi!

Zicînd acestea, dădu fuga la doctor.

— Doctore, spuse el. Roagă-l pe Penta să-mi dea un lucru, de orice fel, pe care tatăl lui l-a ținut în mînă.

Doctorul îl întrebă pe băiețaș:

— N-ai cumva vreun lucru pe care tatăl tău l-a ținut în mînă?

— Uite asta, zise băiatul, scoțînd din buzunar o batistă roșie.

Cîinele se apropie de batistă și începu s-o miroase cu nesaț.

— Miroase a tutun și-a scrumbie, rosti el. Tatăl lui fuma pipă și mînca scrumbii olandeze din cele mai bune. Asta mi-e de-ajuns... Doctore, spune-i băiatului că n-o să treacă

nici trei zile și-o să-l găesc pe tatăl lui. Acum o să mă sui pe dealul cel înalt.

— Dar s-a făcut noapte, zise doctorul. Nu-l poți căuta pe întuneric.

— N-are nimic, zise cîinele. Îi cunosc mirosul și asta mi-e de ajuns. Pot să adulesc și pe întuneric.

Cîinele urcă degrabă pe dealul cel înalt.

— Astăzi vîntul bate dinspre nord, grăi el. Ia să vedem a ce miroase. Zăpadă... șubă udă... Încă o șubă udă... lupi... foci... pui de lup... fum... mesteacăn...

— Tu simți, într-adevăr, toate aceste mirosuri într-un simplu vînticel? întrebă doctorul.

— De bună seamă, răspuse Avva. Toți cîinii au un nas nemaipomenit. Orice cățeluș simte mirosuri pe care voi, oamenii, nu le puteți simți vreodată.

Cîinele începu iarăși să miroasă. Multă vreme nu scoase nici un cuvînt. În sfîrșit, spuse:

— Urși albi... reni... ciupercuțe de pădure... gheață... zăpadă, zăpadă... și... și... și...

— Turtă dulce? întrebă Tragempinge.

— Nu, nu turtă dulce, răspuse Avva.

— Nuci? întrebă Kika.

— Nu, nici nuci, răspuse Avva.

— Mere? întrebă Groh-Groh.

— Nici mere, răspuse Avva. Nici nuci, nici turtă dulce, nici mere, ci conuri de brad. Înseamnă că pescarul nu se află la miazănoapte. Să așteptăm pînă să sufle vîntul de la miazăzi.

— Nu te cred, zise Groh-Groh. Toate nu sînt decît scorneli. Bați cîmpii. Nu simți nici un miros.

— Dacă nu taci odată, te mușc de coadă! strigă Avva.

— Liniște! zise doctorul Aumădoare. Sfîrșiți cu cearta!... Dragă Avva, văd că ai într-adevăr un nas nemaipomenit. Să așteptăm pînă se schimbă vîntul. Acum e timpul să plecăm

acasă. Penta tremură întruna și plînge. Îi e frig. Trebuie să-i dăm să mănînce. Tragempinge, lasă-te în jos. Tu, Penta, încalecă! Avva, Kika, haideți după mine!

AVVA CAUTĂ ÎNTRUNA

A doua zi, dis-de-dimineată, Avva se sui iarăși pe dealul cel înalt și începu să miroasă vîntul. Vîntul sufla dinspre miazăzi. Avva mirosi multă vreme, apoi, în sfîrșit, vorbi:

— Miroase a papagali, a palmieri, a maimuțe, a trandafiri, a struguri și a șopîrle. Dar a pescar nu miroase.

— Mai încearcă puțin! zise Bumba.

— Miroase a girafe, a broaște țestoase, a struți, a nisip fierbinte, a piramide... Dar a pescar nu miroase.

— N-o să-l găsești pe pescar niciodată! spuse Groh-Groh rîzînd. Te-ai lăudat de pomană!

Avva nu răspunse. În zorii zilei următoare se sui din nou pe dealul cel înalt și mirosi pînă se lăsă întunericul. Tîrziu o porni spre casă și se duse să-l trezească pe doctor, care dormea alături de Penta.

— Scoală! strigă el. Scoală! L-am găsit pe pescar! Trezește-te odată! Destul cu somnul! Mă auzi? L-am găsit pe pescar! Simt mirosul lui! Da, da! Vîntul miroase a tutun și a scrumbie!

Doctorul se trezi și o porni în fugă pe urmele cîinelui.

— Dinspre mare bate vîntul de apus, strigă cîinele, și eu simt mirosul pescarului! E dincolo, pe celălalt țărm al mării. Repede, să plecăm repede într-acolo!

Avva lătra în gura mare. Toate animalele o luară la goană spre vîrfurile dealului. Înainte tuturor alerga Penta.

Doctorul urcă pe punte împreună cu Pe

ta și animalele, apoi porniră în largul mării.

— Dă fuga la căpitanul Robinson, strigă Avva către doctor, și roagă-l să-ți dea corabia! Iute, că altfel o să fie prea târziu!

Doctorul o rupse numaidecât la fugă spre locul unde se afla corabia căpitanului Robinson.

— Să trăiești, căpitane Robinson! strigă doctorul. Fii atît de bun și împrumută-mi corabia ta! Trebuie să plec din nou pe mare cu o treabă importantă.

— Cu plăcere, zise căpitanul Robinson. Dar bagă de seamă să nu nimerești în calea piraților. Pirații sînt cei mai necruțători tâlhari! Pe tine o să te ducă în captivitate, iar corabia o s-o scufunde sau o să-i dea foc...

Dar doctorul nu mai auzi ce-i spusese căpitanul Robinson. Urcă pe punte împreună cu Penta și animalele, apoi porni în largul mării.

De cum se sui pe punte, Avva strigă doctorului:

— Zaxara! Zaxara! Xu!

În limba cîinilor asta înseamnă: „Ia seama la nasul meu! La nasul meu! încotro întorc nasul, într-acolo să cîrmești corabia”.

Doctorul desfășură toate pînzele și corabia începu să alunece pe valuri cu mare iuțeală.

— Mai iute, mai iute! strigă cîinele.

De pe punte, animalele priveau drept înainte, doar-doar l-or zări pe pescar.

Dar Penta nu credea că tatăl lui ar mai putea fi găsit. Stătea cu capul plecat și plîngea.

Se lăsă seara și se făcu întuneric. Rața Kika zise către cîine:

— Degeaba, Avva, n-o să-l găsești pe pescar! Îmi pare rău de bietul Penta, dar n-avem ce face, trebuie să ne întoarcem acasă.

Apoi îi spuse doctorului:

— Doctore, doctore! Întoarce corabia! Nici de data asta

n-o să-l găsim pe pescar.

Deodată, bufnița Bumba, care stătea pe catarg și privea înainte, strigă:

— Departe-departe zăresc o stîncă, uite colo, în fața mea!

— Iute, într-acolo! strigă cîinele. Pescarul e pe stîncă. Îi simt mirosul... E acolo!

Curînd toți zăriră stîncă ce răsărea din mare. Doctorul cîrmi corabia spre stîncă.

Dar pescarul nu se vedea nicăieri.

— Știam eu că Avva n-o să găsească pescarul! zise Groh-Groh, rîzînd. Nu pricep cum de-a putut doctorul să dea crezare unui asemenea lăudăros.

Doctorul se cățăără pe stîncă și începu să-l strige pe pescar. Dar nu-i răspunse nimeni.

— Ghin-ghin! strigară Bumba și Kika.

În limba animalelor „ghin-ghin” înseamnă „hei”.

Dar se auzea numai vîntul care șuiera deasupra apei și valurile care se spărgeau de pietre, mugind.

L-A GĂSIT

Pescarul nu era pe stîncă. Avva sări de pe corabie și începu să cutreiere pe stîncă încolo și-ncoace, mirosind orice crăpătură. Deodată începu să latre în gura mare.

— Chindele! Nop! strigă el. Chindele! Nop!

În limba animalelor asta înseamnă: „Aici, aici! Doctore, vino aici!”

Doctorul o porni pe urmele cîinelui.

Lîngă stîncă era o insuliță. Avva o pornise într-acolo. Doctorul se ținea după el pas cu pas. Avva alerga încolo

și-ncoace și deodată sări într-o groapă. În groapă era întu-
neric beznă. Doctorul coborî în groapă și aprinse felinarul.
Și ce să vezi? Pe fundul gropii zăcea un om roșcovan,
tare slab și palid la față.

Era tatăl lui Penta.

Doctorul îl trase de mîneacă, zicînd:

— Ridică-te, te rog. Cît te-am mai căutat! Avem mare
nevoie de dumneata!

Crezînd că-i vreun pirat, omul strînse pumnii și zise:

— Pleacă de-aici, tîlharule! O să mă apăr pînă la ultima
picătură de sînge!

Dar cînd văzu fața blîndă a doctorului, adăugă:

— Bag de seamă că dumneata nu ești pirat. Dă-mi ceva
de mîncare. Sînt mort de foame.

Doctorul îi întinse pîine și brînză. Omul mîncă totul,
pînă la cea din urmă fărîmitură, și se sculă în picioare.

— Cum ai ajuns aici? întrebă doctorul.

— M-au aruncat pirații cei răi, oameni cruzi și sîngeroși.
M-au lăsat să mor de foame și de sete. Mi-au luat feciorașul
drag și l-au dus nu se știe unde. Nu știți cumva unde-o
fi feciorul meu?

— Cum îl cheamă pe feciorul dumitale? întrebă doctorul.

— Penta, răspunse pescarul.

— Vino cu mine, zise doctorul, ajutîndu-l pe pescar să
iasă din groapă.

Cîinele Avva o luă înainte.

De pe corabie, Penta îl văzu pe tatăl său venind spre
el și-i ieși în întîmpinare, strigînd:

— L-au găsit! L-au găsit! Ura!

Cu toții rîseră bucuroși și bătură din palme cîntînd:

— Cînte ție, brava,
Viteazule Avva!

Numai Groh-Groh stătea deoparte trist și ofta.

— Iartă-mă Avva, că am rîs de tine și te-am făcut lăudăros, zise el.

— Bine, te iert, răspunse Avva. Dar dacă o să mai rîzi vreodată de mine, o să te mușc de coadă.

Doctorul îi duse pe pescar și pe fiul lui acasă, în satul lor.

Cînd corabia se apropie de țărm, doctorul zări pe mal o femeie. Era mama lui Penta, pescărița. Douăzeci de zile și douăzeci de nopți a stat pe țărm, privind departe, în largul mării, doar-doar i-o vedea pe băiatul și pe bărbatul ei întorcîndu-se acasă.

Zărindu-l pe Penta, se repezi la el și începu să-l sărute.

Îl sărută pe Penta, îl sărută pe pescarul cel roșcovan, îl sărută pe doctor și îi era atît de recunoscătoare lui Avva, încît vru să-l sărute și pe el.

Avva însă o zbughi într-un tufiș, mîrîind supărat:

— Ce prostie! nu pot să sufăr cînd cineva mă sărută! Dacă ține cu tot dinadinsul, n-are decît să-l pupe pe Groh-Groh.

Dar Avva numai se prefăcea că e supărat. De fapt și el era fericit.

Seara, doctorul zise:

— Acum rămîneți cu bine! E timpul să plecăm acasă!

— Ba nu, strigă pescărița, trebuie să mai rămîneți, sînteți oaspeții noștri! O să prindem pește, o să coacem plăcinte și lui Tragempinge o să-i dăm turtă dulce.

— Eu aș mai rămîne bucuros încă o zi, spuse Tragempinge, zîbind cu amîndouă gurile deodată.

— Și eu! strigă Kika.

— Și eu! îi ținu isonul Bumba.

— Foarte bine! zise doctorul. Atunci rămîn și eu cu ei, să vă fim oaspeți.

Și porni cu toate animalele sale în ospetie la pescar și la pescăriță.

AVVA PRIMEȘTE UN DAR

Doctorul intră în sat călare pe Tragempinge. Când trecură pe ulița mare, toți oamenii îi salutară strigînd:

— Trăiască doctorul cel bun!

În piață îi ieșiră înainte școlarii din sat și îi dădură un buchet de flori minunate.

Pe urmă apăru un pitic, făcu o plecăciune și spuse:

— Aș vrea să-l văd pe Avva.

Piticul se numea Bambuco. Era cel mai bătrîn păstor din satul acela. Toți îl iubeau și îl respectau.

Avva se apropie de el, dînd din coadă.

Bambuco scoase din buzunar o zgardă foarte frumoasă.

— Dragă Avva! rosti el solemn. Locuitorii satului nostru îți dăruiesc această zgardă frumoasă, pentru că l-ai găsit pe pescarul răpit de pirați.

Avva dădu din coadă și zise:

— Ceaca!

Poate vă mai aduceți aminte că în limba animalelor asta înseamnă: „Mulțumesc!”

Cu toții admirară zgarda pe care era scris cu litere mari:

Lui Avva — cîinele cel mai înțelept,
cel mai bun și cel mai viteaz.

Trei zile a rămas Aumădoare oaspetele părinților lui Penta. Tot timpul au dus-o într-o veselie. Tragempinge mesteca din zori și pînă-n noapte turtă dulce făcută cu miere, Penta cînta la vioară, iar Groh-Groh și Bumba dansau. Dar sosi și vremea plecării.

— Rămîneți cu bine! zise doctorul către pescar și pescăriță. Apoi încălecă pe Tragempinge și se îndreptă spre corabie.

Tot satul ieși să-l petreacă.

— Mai bine ai rămîne la noi! spuse piticul Bambuco. Acum, pe mare bîntuie pirații. O să dea năvală asupra ta și-o să te prindă și pe tine și pe animalele tale.

— Nu mă tem de pirați! îi răspunse doctorul. Am o corabie foarte iute. O să ridic toate pînzele și pirații n-o să mă poată ajunge!

Zicînd acestea, doctorul se depărtă de țărm.

Toți fluturau batistele și strigau „ura”.

PIRAȚII

Corabia sălta cu iuțeală pe valuri. În cea de a treia zi, călătorii zăriră în depărtare o insulă pustie. Pe insulă nu se vedeau nici copaci, nici animale, nici oameni—numai nisip și stînci uriașe. Dar acolo, dincolo de stînci, se ascundeau pirații cei fioroși. Cînd vreo corabie trecea pe lîngă insula lor, o atacau, jefuiau și omorau oamenii, iar corabia o scufundau. Erau foarte mînioși pe doctor, pentru că le răpise pe pescarul cel roșcovan și pe Penta și îl pîndeau de multă vreme.

Pirații aveau o corabie mare, ascunsă după o stîncă uriașă.

Doctorul nu-i văzu nici pe pirați, nici corabia lor. Se plimba pe punte cu animalele sale. Era o zi frumoasă, soarele strălucea puternic. Doctorul se simțea tare fericit. Deodată, purcelușul Groh-Groh zise:

— Ia uitați-vă, ce corabie o fi acolo?

Doctorul se uită și văzu că dinspre insulă se îndrepta spre ei o corabie neagră, cu pînze negre ca smoala, ca funinginea.

— Nu prea-mi plac mie pînzele astea! zise purcelușul. De ce nu sînt albe, și sînt negre? Numai corăbiile piraților au pînze negre.

Groh-Groh ghicise: pe corabia cu pînze negre se aflau pirații cei necruțători. Aveau de gînd să-l ajungă pe doctorul Aumădoare și să se răzbune crunt pentru că îi scăpase din ghearele lor pe pescar și pe Penta.

— Iute! strigă doctorul. Ridicați grabnic toate pînzele! Dar pirații erau din ce în ce mai aproape.

— Ne ajung! strigă Kika. Sînt foarte aproape. Le văd fețele fioroase! Ce ochi răi au!... Ce-o să ne facem? Încotro s-o apucăm? Îndată o să dea năvală asupra noastră și-o să ne azvîrle în mare!

— Priviți! zise Avva. Vedeți cine stă la cîrmă? Nu-l recunoașteți? E banditul de Barmaleus! Într-o mîină ține sabia, în alta pistolul. Vrea să ne taie, să ne împuște, să ne nimicească!

Dar doctorul spuse zîmbind:

— Nu vă temeți, dragii mei, n-o să izbutească. Am născocit un plan grozav. Vedeți rîndunica ce zboară deasupra valurilor? Ea o să ne ajute să scăpăm de tîlhari, zise el, apoi strigă tare: Na-za-se! Na-za-se! Caraciui! Carabun! În limba animalelor asta înseamnă: „Rîndunico! Rîndunico! Sîntem urmăriți de pirați. Vor să ne ucidă și să ne-azvîrle în mare!”

Rîndunica se lăsă în zbor pe corabie.

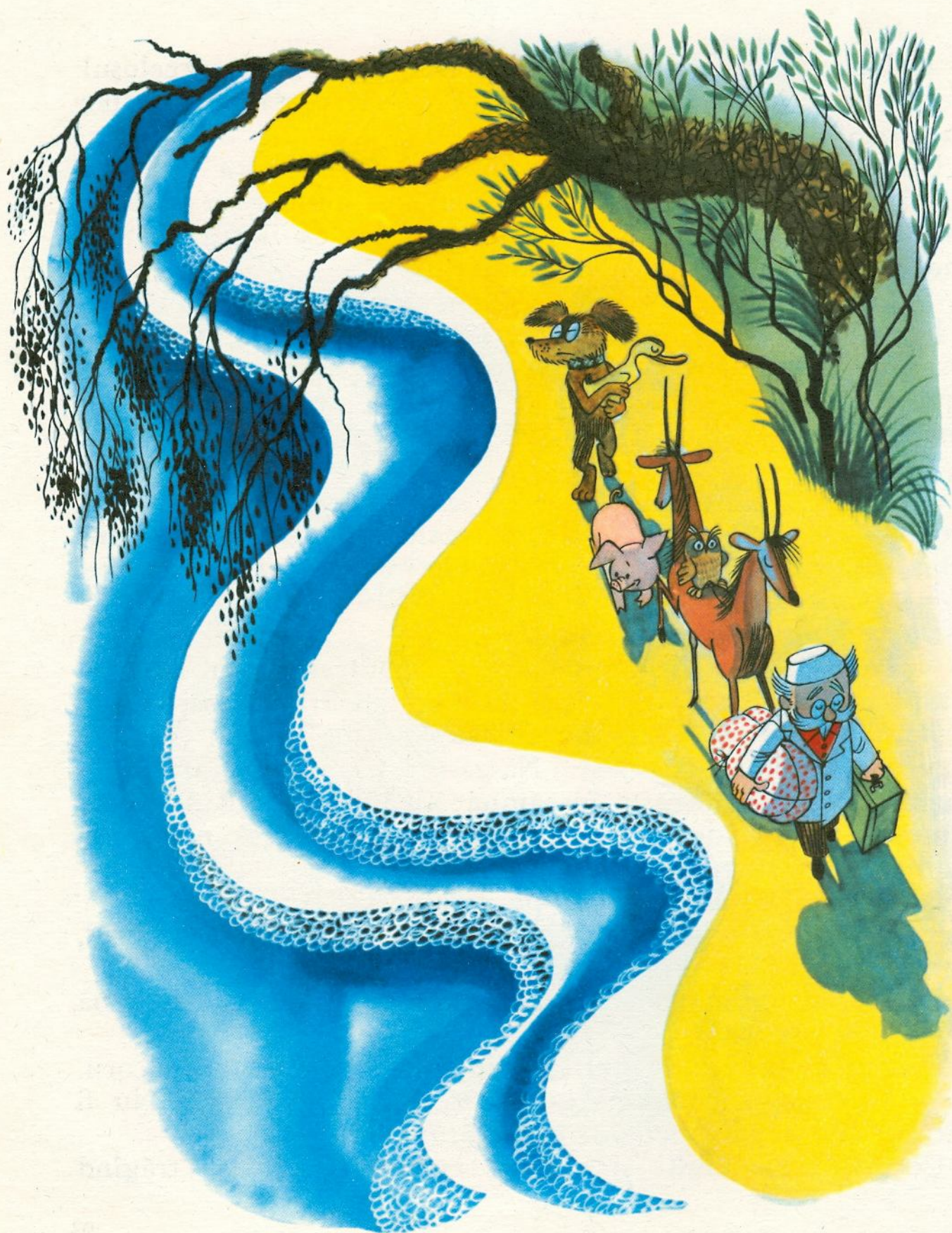
— Ascultă, rîndunico, trebuie să ne ajuți! zise doctorul. Carafu, marafu, duk!

În limba animalelor asta înseamnă: „Zboară degrabă și cheamă cocorii!”

Rîndunica zbură și într-o clipă se întoarse cu cocorii.

— Să trăiești, doctore Aumădoare! strigară cocorii. Nu fi necăjit, te scoatem noi din încurcătură!

Cocorii erau mulți și zburau cu mare iuțeală, trăgînd

corabia după ei. Corabia zbura și ea ca săgeata. Doctorul fu nevoit chiar să-și țină pălăria cu mîna, să nu i-o ia vîntul.

Animalele priviră îndărăt și văzură că vasul cu pînzele negre, al piraților, rămăsese departe în urmă.

— Vă mulțumesc, cocorilor! strigă doctorul. Voi ne-ați scăpat de pirați. De nu erați voi, acum zăceam pe fundul mării.

DE CE AU FUGIT ȘOBOLANII?

Cocorilor nu le era ușor să tragă după ei corabia cea grea. După cîteva ceasuri obosiră atît de tare, că erau gata-gata să se prăbușească în apă. Atunci, traseră corabia la mal, își luară rămas bun de la doctor și zburară spre meleagurile lor natale.

Numaidecît lîngă doctor veni bufnița Bumba, care zise:

— Ia te uită, colo, pe punte, s-au strîns șobolanii! Sar de pe corabie în mare și înoată unul după altul spre mal!

— Foarte bine! răspunse doctorul. Mie nu-mi plac șobolanii, că sînt răi și nesuferiți.

— Nu, asta-i semn rău! spuse Bumba oftînd. Căci șobolanii trăiesc jos, în cală, și de cum apare o spărtură pe fundul corăbiei, ei sînt primii care o văd, sar în apă și înoată drept spre mal. Iaca, ascultă cu urechile tale ce vorbesc între ei.

Tocmai atunci din cală urcau doi șobolani. Unul mai bătrîn îi spunea celui mai tînăr:

— Ieri seară, cînd să mă duc în ascunzătoarea mea, bag de seamă că dintr-o crăpătură țîșnește apa. „Ei”, mi-am zis, „trebuie să-mi iau tălpășița. Mîine corabia asta

-Să ne așezăm aici ca să ne odihnim, sp

u se doctorul. Și să chibzuim ce-avem de făcut.

o să se scufunde”. Șterge-o și tu pînă nu-i prea tîrziu

Apoi amîndoi șobolanii se aruncară în apă.

— Da, așa e, strigă doctorul. Mi-am adus aminte! Șobolanii fug întotdeauna de pe corabia care se scufundă. Trebuie să părăsim corabia numaidecît, altfel o să ne înecăm cu ea! După mine! Iute! Iute!

Își strînse lucrurile și sări grabnic pe mal. Animalele îl urmară fără întîrziere. Merseră multă vreme pe țărmul nisipos, pînă îi ajunse oboseala.

— Să ne așezăm aici ca să ne odihnim, spuse doctorul. Și să chibzuim ce-avem de făcut.

— Oare ne-a fost dat să rămînem aici toată viața? grăi Tragempinge și începu să plîngă.

Lacrimi mari i se rostogoleau din toți cei patru ochi ai lui.

Toate animalele se porniră pe plîns împreună cu el, căci tare ar mai fi vrut să se întoarcă acasă.

Deodată apăru în zbor rîndunica.

— Doctore, doctore! strigă ea. S-a întîmplat o mare nenorocire: pirații ți-au luat corabia!

Doctorul sări în picioare.

— Și ce vor să facă cu corabia mea? întrebă el.

— Vor s-o jefuiască, răspunse rîndunica. Nu mai sta, aleargă repede și pune-i pe fugă!

— Nu, zise doctorul, zîmbind voios. Nu trebuie alungați. N-au decît să călătorească pe corabia mea. N-o să ajungă prea departe, o să vezi! Mai bine haidem, pînă nu bagă de seamă, să luăm în schimb corabia lor. Haideți să fugim cu corabia piraților!

Doctorul o porni de-a lungul țărmului. După el venea Tragempinge și toate celelalte animale.

Iată și corabia piraților.

Era pustie! Toți pirații erau pe corabia lui Aumădoare.

— Sst! Tăcere, nu faceți gălăgie! zise doctorul. Să ne strecurăm încetișor pe corabia piraților, ca să nu ne vadă numeni!

NECAZ DUPĂ NECAZ

Animalele urcară în tăcere pe corabie, ridicară pe nesimțite pânzele cele negre și corabia porni încetișor pe valuri. Pirații nu observaseră nimic.

Deodată dădură de un mare necaz.

Totul se întâmplă din pricină că Groh-Groh răcise. În clipa când doctorul se străduia să treacă neauzit pe lângă pirați, Groh-Groh strănută zgomotos. O dată, de două ori, de trei ori.

Pirații auziră că cineva strănută. Ieșiră pe punte și văzură că doctorul le răpise corabia.

— Stai! Stai! strigară ei și porniră în urmărirea lor. Doctorul desfășură toate pânzele. Ziceai că pirații o să-l ajungă din clipă în clipă. Dar corabia aluneca mereu înainte și încet-încet pirații rămaseră în urmă.

— Ura! Sîntem salvați! strigă doctorul.

Dar tocmai atunci, Barmaleus, cel mai fioros pirat, ridică pistolul și trase. Glonțul îl nimeri pe Tragempinge în piept. Tragempinge se poticni și căzu în apă.

— Doctore, ajutor! Mă înec!

— Sărmanul de tine! strigă doctorul. Tragempinge, rezistă încă puțin în apă! O să te scot numaidecît!

Doctorul opri corabia și-i aruncă lui Tragempinge o frînghie.

Tragempinge prinse frînghia cu dinții. Doctorul trase animalul rănit pe punte, îi legă rana și porni din nou la drum.

Dar era prea târziu: pirații se apropiau cu toate pânzele sus.

— În sfârșit, o să te prindem! strigară ei. Pe tine și pe toate dobitoacele tale! Colo pe catarg stă o rățușcă grozavă! Curînd o s-o punem la frigare. Ha-ha, o să iasă o friptură pe cînste! O să frigem și purcelul. De mult n-am mai mîncat o șunculiță! Diseară o să mîncăm cotlete de porc. Ha-ha-ha! Iar pe tine, doctorașule, o să te aruncăm în mare, pradă rechinilor cu dinții ascuțiți.

Auzind aceste cuvinte, Groh-Groh se puse pe plîns.

— Vai, sărmanul de mine! se văita el. Nu vreau să fiu fript și mîncat de pirați!

Avva începu și el să plîngă, îi părea rău de doctor:

— Nu vreau să-l înghită rechinii!

DOCTORUL E SALVAT!

Numai bufnița Bumba nu se sperie de pirați. Ea vorbi calmă către Avva și Groh-Groh:

— Ce proști sînteți! De ce vă temeți? Nu știți că vasul cu care ne urmăresc pirații o să se scufunde curînd? Ați uitat ce-a spus șobolanul? A zis că astăzi corabia o să se scufunde negreșit. Are o spărtură mare și e plină cu apă. Atunci de ce vă e frică? Pirații o să se-nece, iar noi o să scăpăm teferi și nevătămați.

Dar Groh-Groh nu contenea cu plînsul.

— Pînă s-or îneca, pirații au vreme să ne frigă și pe mine și pe Kika! zicea el.

Între timp, pirații se apropiaseră tot mai mult. În față, la provă, stătea Barmaleus, șeful piraților. Fluturîndu-și sabia, striga în gura mare:

— Hei, doctor de maimuțe! N-o să mai apuci să lecuiești maimuțele. Curînd o să te-azvîrlim în mare, unde o să te înghită rechinii!

Drept răspuns, doctorul strigă:

— Ai grijă, Barmaleus, să nu te înghită pe tine rechinii! Corabia are o spărtură și curînd o să vă scufundați!

— Minți! strigă Barmaleus. Dacă ar fi așa, șobolanii ar părăsi corabia.

— Șobolanii au părăsit de mult corabia. În curînd, tu și pirații tăi o să vă duceți la fund!

Abia atunci pirații băgară de seamă că, încet-încet, corabia lor se cufunda în apă. Începură să alerge pe punte, să bocească și să strige:

— Ajutor!

Dar nimeni nu se grăbea să-i salveze.

Corabia se lăsa tot mai mult la fund. Curînd, pirații se treziră în apă. Zbătîndu-se în valuri, strigau fără contenire:

— Ajutor, ajutor, ne înecăm!

Barmaleus înotă spre corabia doctorului și începu să se cațare pe o frînghie ca se ajungă pe punte. Dar cîinele Avva își arată colții și făcu amenințător:

— Hîrrr!...

Barmaleus se sperie și, scoțînd un urlet, zbură cu capul în jos îndărăt în mare.

— Ajutor! strigă el. Ajutor! Scoateți-mă din apă!

PRIETENI VECHI

Pe neașteptate, la suprafața mării se arătară rechinii— niște pești uriași și fioroși, cu dinții ascuțiți și cu gura larg deschisă.

Rechinii începură vânătoarea piraților și după scurtă vreme îi înghițiră pe toți.

— Așa le trebuie! zise doctorul. Ei jefuiau, chinuiau și ucideau oameni cu nimic vinovați. Acum au plătit pentru fărădelegile lor.

Doctorul călătorea de multă vreme pe marea frământată. Într-o zi, auzi pe cineva strigând:

— Boen! Boen! Baraven! Baven!

În limba animalelor asta înseamnă: „Doctore, doctore, oprește corabia!”

Doctorul coborî pânzele. Corabia se opri și atunci toți îl zăriră pe papagalul Carudo, care zbura iute peste valuri.

— Carudo! Tu ești? strigă doctorul. Ce bine-mi pare că te văd! Vino, vino-ncoace!

Carudo se apropie de corabie, se așează pe catargul cel înalt și strigă:

— Privește cine vine-n urma mea! Uite colo, la orizont, spre apus!

Doctorul se uită și văzu că departe, în largul mării, înota Crocodilul. Pe spinarea lui stătea maimuța Cici. Ea flutura o frunză de palmier și râdea.

Doctorul îndreptă numaidecât corabia spre ei și le azvîrli o frînghie.

Cînd se cățărară pe punte, se repeziră spre doctor și începură să-l sărute pe gură, pe obraji, pe barbă și pe ochi.

— Cum ați ajuns pe mare? îi întrebă doctorul.

Era bucuros că-și vedea iarăși vechii prieteni.

— Vai, doctore! zise Crocodilul. Fără tine ne era tare urît în Africa noastră! Ne era urît fără Kika, fără Avva, fără Bumba, fără scumpul Groh-Groh. Doream nespus de mult să ne întoarcem la tine-acasă, unde în dulap stau veverițele, pe canapea ariciul cel țepos, iar în scrin iepuroaica și iepurașii ei. Am hotărît să plecăm din Africa, să traversăm

toate mărilor și să ne mutăm la tine pentru totdeauna.

— Poftiți! zise doctorul. Sînt tare bucuros.

— Ura! strigă Bumba.

— Ura! strigară toate animalele.

Pe urmă se luară de mîini și începură să danseze în jurul catargului:

— Șita rita, boare toare!
Șivandada, șivandînd!
Noi pe dragul Aumădoare
N-o să-l părăsim nicicînd!

Numai maimuța Cici stătea deoparte și ofta tristă.

— Ce-i cu tine? o întrebă Tragempinge.

— Ah, mi-am adus aminte de Varvara cea rea! Iarăși o să ne prigonească și-o să ne chinuie!

— Nu te teme, strigă Tragempinge. Varvara nu mai stă în casa noastră! Am aruncat-o în mare și acum e pe o insulă pustie.

— Pe o insulă pustie?

— Da!

Se bucurară cu toții—și Cici, și Crocodilul, și Carudo. Varvara era pe o insulă pustie!

— Trăiască Tragempinge! strigară ei și porniră iarăși să danseze:

— Șivandara, șivandara,
Fanduclei și dunducle!
E grozav fără Varvara!
Fără ea e veselie!

Tragempinge dădea din amîndouă capetele și zîmbea cu amîndouă gurile sale.

Corabia înainta cu toate pînzele sus, iar spre seară, rața Kika, de sus, de pe catargul cel înalt, zări țărnul natal.

— Am ajuns! strigă ea. Încă un ceas și-o să fim acasă!... În depărtare se zărește Pindemonte, orașul nostru. Dar ce-i asta? Priviți! Un incendiu. Tot orașul e-n flăcări! Nu cumva arde casa noastră? Vai, ce grozăvie! Ce nenorocire!

Deasupra orașului Pindemonte se înălța o vîlvătaie uriașă.

— Repede la mal! comandă doctorul. Trebuie să stingem focul! Să pregătim gălețile ca să turnăm apă peste el.

Dar Carudo zbură sus, în vîrfurile catargului. Se uită prin lunetă și deodată începu să rîdă în hohote, încît toți îl priviră cu mirare.

— Nu e nevoie să stingem nici un foc, zise el și începu din nou să rîdă. Fiindcă nu e nici un incendiu.

— Dar ce-i asta? întrebă doctorul Aumădoare.

— I-lu-mi-na-ți-e! răspunse Carudo.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Groh-Groh. N-am auzit niciodată acest cuvînt ciudat.

— O să afli îndată, zise papagalul. Mai rabdă și tu vreo zece minute.

Peste zece minute, cînd corabia se apropie de țărm, toți pricepură numaidecît ce este o iluminăție. La toate casele și turnurile, pe stîncile litoralului, în vîrfurile copacilor, pretutindeni ardeau felinare roșii, verzi, galbene, iar pe țărm ardeau focuri mari, ale căror flăcări se înălțau aproape pînă la cer.

Femeile, bărbații și copiii, îmbrăcați în frumoase haine de sărbătoare, dansau în jurul acestor focuri și cîntau cîntece vesele.

Îndată ce văzură trasă la mal corabia pe care doctorul Aumădoare se întorsese din călătorie, începură să bată din palme, și toți, ca unul singur, se repeziră să-i spună bun venit.

— Trăiască doctorul Aumădoare! strigau ei. Glorie doctorului Aumădoare!

Doctorul era mirat. El nu se aștepta la o asemenea primire. Credea că o să-l întâmpine doar Tania și Vania și, poate, bătrînul căpitan Robinson, dar, iată, e întâmpinat de tot orașul, cu torțe, cu muzică și cîntece de bucurie! Ce s-o fi întâmplat? Pentru ce asemenea cinstire? De ce sărbătoresc întoarcerea lui?

Voia să încalece pe Tragempinge și să se ducă acasă, dar mulțimea îl luă și îl purtă pe brațe pînă în Piața Litoralului.

De la ferestre și balcoane oamenii aruncau flori în calea doctorului.

Doctorul saluta, zîbind. Deodată băgă de seamă că prin mulțime își făceau loc spre el Tania și Vania.

Cînd se apropiară, el îi îmbrățișă și îi sărută, întrebîndu-i:

— De unde ați aflat că l-am învins pe Barmaleus?

— De la Penta am aflat, răspunseră Tania și Vania. Penta a venit în orașul nostru și ne-a povestit cum l-ai slobozit din captivitatea cea grea și cum l-ai scăpat pe tatăl lui din mîinile tîlharilor.

Abia acum doctorul băgă de seamă că pe o movilă, mai departe, stătea Penta, care flutura batista cea roșie a tatălui său.

— Să trăiești, Penta! îi strigă doctorul.

Dar în aceeași clipă lîngă doctor apăru bătrînul căpitan Robinson, îi strînse mîna cu putere și începu să vorbească atît de tare, că toți cei din piață îl auziră.

— Dragă și iubite Aumădoare! Îți sîntem nespus de recunoscători că ai curățat marea de pirații cei fioroși, care ne răpeau corăbiile. Pînă acum nu cutezam să pornim în călătorii prea lungi, fiindcă ne amenințau pirații. Dar acum marea e liberă și corăbiile noastre sînt în siguranță. Sîntem mîndri că în orașul nostru trăiește un asemenea erou. Am construit pentru tine o corabie grozavă și te rog să ne dai voie să ți-o dăruim.

— Slavă iubitului și neînfricatului nostru doctor Aumădoare! strigă mulțimea într-un glas. Îți mulțumim!

Doctorul se înclină mulțimii și grăi:

— Vă mulțumesc pentru primirea prietenoasă! Sînt fericit că vă sînt drag. Dar eu niciodată, niciodată n-aș fi izbutit să-i biruiesc pe pirații mărilor, dacă n-aș fi avut ajutorul prietenilor mei devotați, al animalelor mele. Iată, ele sînt aici și vreau să le salut și să-mi exprim recunoștința pentru prietenia lor plină de abnegație!

— Ura! strigă mulțimea. Slavă neînfricaților prieteni ai lui Aumădoare!

După această primire sărbătorească, doctorul încălecă pe Tragempinge și, însoțit de animale, se îndreptă spre poarta casei sale.

Tare mult se mai bucurară iepurașii, veverițele, aricii și liliicii cînd îl văzură!

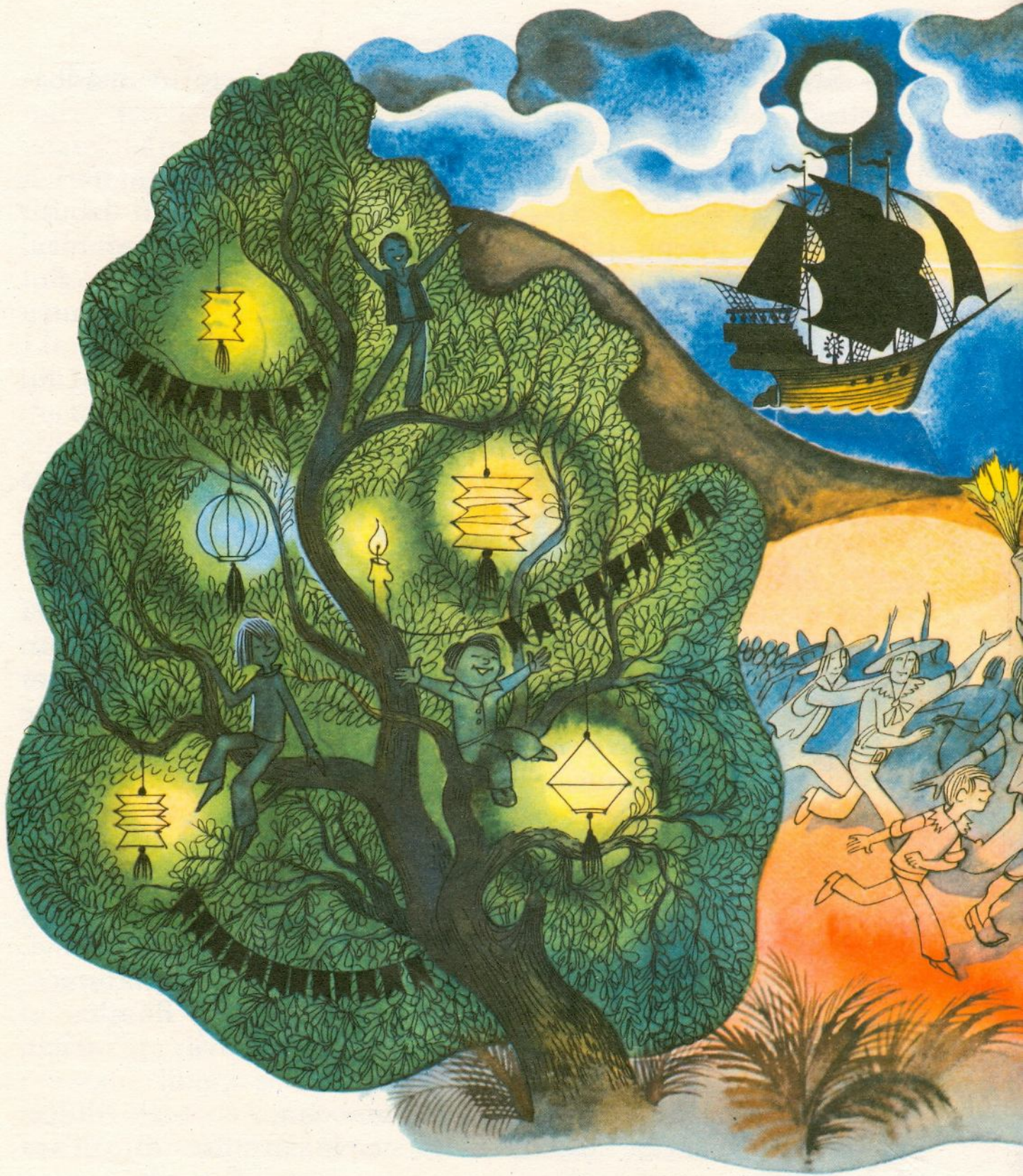
Dar nici nu izbutiră să-și dea binețe, cînd se auzi o larmă care venea de sus, din cer. Doctorul ieși în pridvor și văzu un cîrd de cocori. Cînd ajunseră în dreptul casei lui, se lăsară din zbor și, fără o vorbă, îi aduseră un coș mare cu niște fructe grozave; în coș erau curmale, mere, pere, banane, piersici, struguri, portocale!

— Sînt pentru tine, doctore, din Țara Maimuțelor!

Doctorul le mulțumi, dar ei își luară numaidecît zborul.

Peste un ceas, în grădina doctorului se încinse un ospăț mare. Pe bănci lungi, la o masă lungă, la lumina felinarelor multicolore, se așezară toți prietenii lui Aumădoare: și Tania, și Vania, și Penta, și bătrînul căpitan Robinson, și rîndunica, și Groh-Groh, și Cici, și Kika, și Carudo, și Bumba, și Tragempinge, și Avva, și veverițele, și iepurii, și aricii, și liliicii.

Doctorul îi ospătă cu miere, cu bomboane, cu turtă dulce, precum și cu acele fructe dulci ce le promise din Țara Maimuțelor.

Mulțimea îl luă și

îl purtă pe brațe...

Era un ospăț grozav. Toți glumeau, rîdeau, cîntau și dansau tot acolo, în grădină, la lumina felinarelor multicolore.

Dar Penta băgă de seamă că doctorul nu mai zîmbea, se posomorîse și pe neașteptate o pornise în fugă spre casă.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Penta.

Doctorul nu-i răspunse. Îl luă de mîină și urcară împreună scara cu pași repezi. Lîngă ușa anticamerei ședeau și zăceau cîțiva bolnavi: un urs, pe care-l mușcase un lup turbat, un pescăruș rănit de niște băiețași răi și un căprior micuț și flocoș, care gemea tot timpul, fiindcă avea scarlatină. Îl adusesse la doctor calul acela, căruia, dacă mai țineți minte, doctorul îi dăduse, încă de anul trecut, niște ochelari grozavi.

— Uită-te la aceste animale, zise doctorul, și-o să înțelegi de ce-am plecat atît de repede de la ospățul nostru. Nu pot să mă veselesc, cînd la ușa cabinetului gem și plîng de durere animalele mele dragi!

Cu pași grăbiți, doctorul intră în cabinet și se apucă numaidecît să pregătească medicamentele.

— Îmi dai voie să te ajut? întrebă Penta.

— Cu plăcere! răspunse doctorul. Pune termometrul ursului și adu-l aici pe căprior. E tare bolnav, la un pas de moarte. Trebuie să-l salvăm mai întîi pe el!

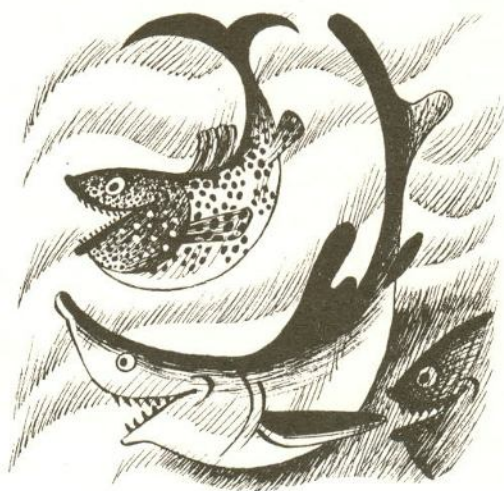
Penta se dovedi un ajutor priceput. Nici nu trecuse un ceas, și doctorul isprăvisse cu vindecatul bolnavilor. Îndată ce se însănătoșiră, aceștia începură să rîdă fericiți, îi spuseră doctorului „ceaca” și se repeziră să-l sărute.

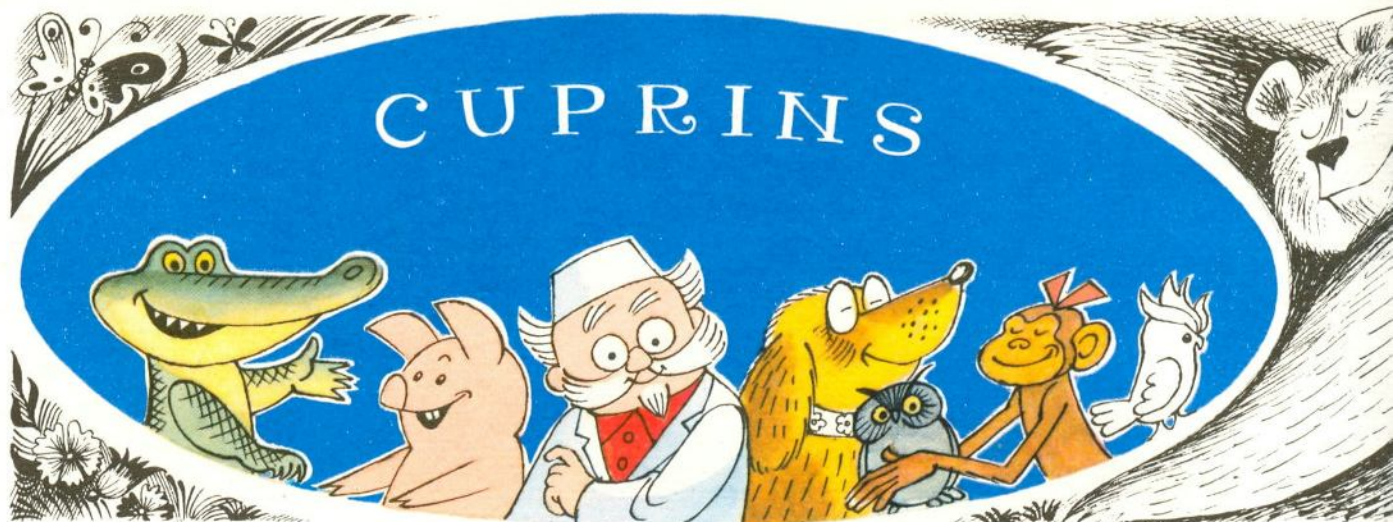
Doctorul îi conduse pe toți în grădină, îi prezentă celorlalte animale, apoi strigă: „La o parte!” și împreună cu maimuța Cici începu să danseze „tkella”, dansul cel vesel al animalelor, dar atît de semeț și iscusit, încît chiar ursul, chiar și calul nu se putură stăpîni și prinseră a dansa alături de el.

Astfel au luat sfârșit aventurile doctorului cel bun. El s-a mutat într-o căsuță din apropierea mării și a început să lecuiască și raci, și pești, și delfini, care veneau înotînd spre țărm împreună cu puii lor.

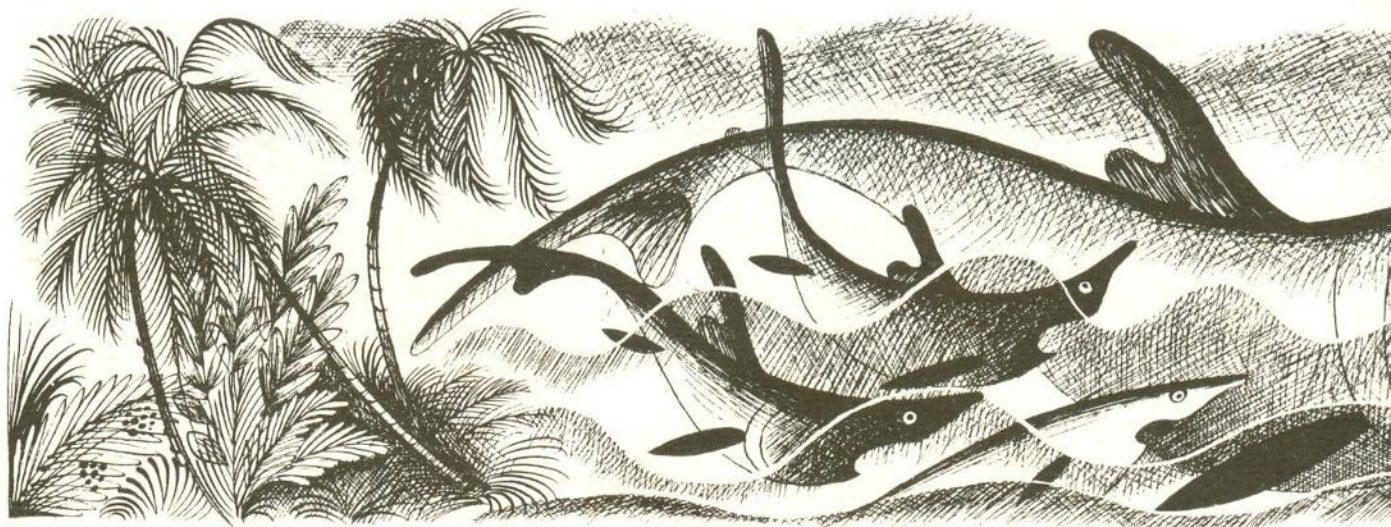

CUPRINS

Partea întâi

Călătorie în țara maimuțelor

Doctorul și animalele sale	6
Maimuța Cici	10
Doctorul Aumădoare la lucru	12
Crocodilul	15
Prietenii îl ajută pe doctor	18
Rîndunica	19
În Africa	23
Furtuna	27
Doctorul a dat de necaz	28
Fapta vitejească a papagalului Carudo	32
Podul maimuțelor	35
Animale fără minte	39
Darul	45
Tragempinge	45
Maimuțele își iau rămas bun de la doctor	48
Alte necazuri și bucurii	51
Tragempinge și Varvara	54

Partea a doua

Penta și pirații mărilor

Peștera	64
Penta	67
Delfinii	70
Vulturii	72
Câinele Avva	
caută pescarul	74
Avva caută întruna	79
L-a găsit	83
Avva	
primește un dar	89
Pirații	91
De ce au fugit	
șobolanii?	95
Necaz după necaz	99
Doctorul e salvat!	101
Prieteni vechi	103

Titlul ediției originale:

Корней Чуковский
ДОКТОР АЙБОЛИТ

© Илл. Издательство „Малыш“, Москва, 1978

Lector Sandu Singer

Tipărit în U.R.S.S.

